

Št. 138

**NOVEMBER
2017**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI ULICE

Odgovorna in izvršna urednica:

Mirjam Gostinčar

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Jean Nikolić

Sodelavci uredništva:

Tomaž Golob, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj,

Žiga Novak, Monika Buhančič - Biba, Barbara Pišlar, Jasmina Memić

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Janez Kompare, Laura Ličer, Damjan Majkič,

Leah Artist Mihalič, Severa, Tjaša Žurga Žabkar

Fotografiji na ovitku:

Nada Žgank

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 306

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO

Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

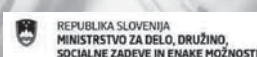
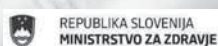

foto: Aleksander Petric

Uvodnik:

TOLERANCA

foto: osebni arhiv

November je v svoji osnovi pravzaprav turoben mesec, saj se jesen po uverturi – še bolj turobnemu dnevu svetih – počasi nagiba v drugo polovico, (vremensko) lepši dnevi pa se zlagoma poslavljajo. Pa vendar je november, če drugega ne, pomemben z vsaj enega vidika; 16. 11. namreč obeležujemo mednarodni dan strpnosti. Deklaracija o načelih strpnosti, ki je leta 1995 botrovala razglasitvi s strani Unesca, v preambuli izpostavlja »zaskrbljenost zaradi vzpona dejanj nestrpnosti, nasilja, terorizma, ksenofobije, agresivnega nacionalizma, rasizma, antisemitizma, izključevanja, marginalizacije in diskriminacije, ki so uperjeni proti nacionalnim, etničnim, verskim in jezikovnim manjšinam, beguncem, priseljenim delavcem, priseljencem in ranljivim skupinam znotraj družb, kot tudi dejanj nasilja in ustrahovanja, ki so zagrešena nad posamezniki, ki uveljavljajo svojo svobodo mišljenja in izražanja«.

Vse naštetu bi moralo biti že vkodirano v našem etičnem kodeksu kot nedopustno pa tudi kot nekaj, kar civilizirani družbi ne pritiče in zanjo tudi ni sprejemljivo. Vemo, da je praksa nemalokrat v precejšnjem razkoraku s teorijo, vendar imamo na to vpliv sami. Odločamo se, kako bomo ravnali, kaj dopuščali ali kaj opuščali.

Pravzaprav sem hotela spregovoriti o strpnosti nasploh, ki je je v sodobni družbi absolutno premalo in popušča pod težo marsičesa. Neugodni in ne za vse enako spodbudni ali naklonjeni (torej nepravilno razporejeni) pogoji življenja, nastrojenost moderne družbe na splošno, ki favorizira individualizem, namesto da bi spodbujala sodelovanje in empatijo, sploh pa ritem vsakdanjika, od marsikoga terjajo več, kot zmore. Ni presenetljivo, da se porajata sebičnost in v prvi vrsti skrb za samega sebe in ožjo družino, za nameček pa odsotnost razmišljanja o univerzalni dobrobiti. Temu kajpada pritrjujejo dogodki po svetu.

Vsekakor velja razmisliti, kaj je produktivno in kaj ne, in priti do spoznanja, da represija ni rešitev, temveč lahko dolgoročno vzbuja zgolj upor. Veliko boljše je zavedanje, da smo ljudje v osnovi soodvisni in da je skupnost pomembna, saj zagotovo drži, kar navajajo Floyd v sklepnem delu ene svojih pesmi: »... together we stand, divided we fall ...«

MG

NAJVEČ ODKLONOV JE PRI TISTI, KI SO NAGNjeni K PRIKLONOM.

N2

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 5 MOČ - POWER ALI STRENGTH
- 6 SLIŠANJE GLASOV
- 8 REFORMA KOT UPOR
- 9 TATU ZGODBA
- 10 BiroKRATEK
- 10 ZGODOVINSKA RUBRIKA
- 11 PETA KOLUMNA
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 NI TREBA IT SPAT, DA LAHKO SANJAMO! ALI KAKO SMO
ZDRUŽILI IN SI IZMENJALI SVOJE SANJSKE DEŽELE
- 17 SOL IN KOPER
- 18 pOdpiram - JANEZ BURGER
- 19 ZA KAJ GRE PRI ČLOVEŠKIH PRAVICAH?
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 24 ZASVOJEN NOVEMBER
- 25 IZZA REŠETK
- 26 SMS-KOMENTARNICA
- 27 GIACOMOV FOTO - KOTIČEK
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILLO

To sem jaz:

SNEGULJČICA, 2. DEL

foto: Vir internet

Ko sem to slišala, nisem mogla verjeti, kako je lahko vedel, da sem se občasno drogiral!? Odgovorila sem: »Trenirati, seveda.« Ko me je trener vprašal, če se mislim drogirati ali trenirati, sem v grlu začutila teniško žogico. Ustrašila sem se in mu odgovorila, da se sploh ne drogiram, kar seveda ni bilo res. Vztrajno sem trdila, da sem začela popuščati zato, ker sem se s tedanjim fantom neprestano prepirala. Vseeno sem bila v kar dobri formi, vendar ne v taki kot nekaj mesecev pred tem.

Preden sem začela jemati heroin, so mi bili treningi in nekatera tekmovalja kot za šalo. Za punco svojih let sem imela precej močan udarec. Tisti, ki se na boks spozna, bo zlahka razumel. Pri osemnajstih sem z desnico udarila za 92 kg. Toda bolj kot sem se ukvarjala z drogo, manj sem trenirala in na koncu boks tudi opustila. Začela sem spoznavati ostale narkomane in odvisnike. Tako se je začelo moje ulično življenje. Seveda sem imela dom, zelo topel in dober dom pri svojih starih starših. Oba sta me vedno podpirala, zato sem stari mami priznala, da uživam heroin. Ona sprva sploh ni vedela, kaj to pomeni. Ko sem ga kadila, me je večkrat dobila s folijo v roki, in takrat sem ji razložila, kaj je to in kakšno odvisnost pušča. Večkrat sem doma krizirala in šele takrat je mama (babi) dojela, kako hudo je z menoj, ni pa vedela, kako naj bi mi pomagala. Nekoč sem bila šele ob polnoči zmenjena z dilerjem. Razložiti babici, zakaj grem tako pozno ven, ni bilo lahko. Ko sem prišla nazaj domov, sem si ga inicirala, saj je zbujal boljši filing.

Nekega dne sem spet krizirala, in kot zakleto, nikjer ni bilo najti nobenega dilerja, metadona pa še nisem poznala. Ko me je stara mama videla, me je vprašala, kje to dobim in koliko stane. Rekla sem ji, da stane 30.000 SIT in da bi morala ponj v Štepcu (Štepanjsko naselje). Takrat je babi rekla, naj vzamem avto iz garaže, vzela denar in me zapeljala do mojega dilerja. Ko sem dobila hors, sem ga kadila kar zraven nje v avtu. Babi je bila prepričana, da obstaja še kakšna druga pot.

Ko se je pozanimala, je ugotovila, da na Metelkovi delijo metadon. Čez dva dni me je odpeljala na pogovor z zdravnico, tam sem izvedela, da bom čez dva dni dobila metadon. Se nadaljuje.

**ZAČELA SEM SPOZNAVATI OSTALE NARKOMANE IN ODVISNIKE.
TAKO SE JE ZAČELO MOJE ULIČNO ŽIVLJENJE.**

03
KRALJI
ULICE

NUDIMO:

POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV,
Stara roba - nova raba, Poljanska c. 14, Ljubljana.

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOSOVNI ODVOZ, PRAZNIJENJE
STANOVANJ, DEMONTAŽA IN MONTAŽA POHIŠTVA, BELJENJE ...
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU.

PRESELIMO VAS

POKLICITE 06861 71 30 DELAVNIKI 08.00 - 17.00 WWW.ROBARABA.SI

ABSURD

ZVOK SVETLOBE

ZVOK MILI VIOLINE USTAVI NJE KORAK.
ZVOK SVETLOBE PREPLAVLJA NJE TELO.
ZVOK MILI VIOLINE USTAVI ČAS SPOLZEČI.
ZVOK SVETLOBE PELJE JO NEZNANO KAM.
STRUNA POČENA NA TLEH OBLEŽI.
ZVOK SVETLOBE NAŠEL JE POT NAZAJ.
DOTAKNILA SE JE LJUBEZNI IZGUBLJENEGA KRAJA.

ANASTAZIA OM

NOROST

TO JE PREDVSEM MOJA STVAR.
MOJA LJUBLJENKA V OČEH.
KOT IROKEZA V MOČNIKU.
PREDVSEM NESMISEL.
TUDI NEUMNOST TIČI TAM.
NE ŽALITE NOROSTI!

»MARSIKATERA JE PREMAKNILA KAZALCE ZA NEKAJ MINUT NAPREJ.«

KARMISS

ALIGATORJI POŽIRAJO MOJO SENCO,
BELA SVETLOBA ODREŠI VSE,
SONCE SIJE LE ZA HRABRE,
UMIRAM NA OBROKE.
REKONSTRUKCIJA NI MOŽNA,
DELAM SE,
DA MI NI NIČ.

KOZMIČNA RESONANCA V MOJIH VOTLIH KOSTEH
ODMEVA DALEČ V NESKONČNOST,
ROB, PO KATEREM SE SPREHAJAM – NE OBSTAJA,
DRVIM SKOZI BEL PROSTOR
IN
PONOVO SE RODIM V ABSURD.

BARBARA KALIŠNIK

Ljubila sem ga.
Svet je poln norcev.
Odloži prtljago.
To naj bi me vznemirilo.
Strel!
Energija.

Metalurg

MOČ – POWER ALI STRENGTH?

Kot je že v naslovu omenjeno, se lahko slovenska beseda moč prevaja v angleški jezik kot power ali strength, kar pa še ne pomeni, da imata isti pomen. Menim namreč, da se ljudje delimo; na tiste, ki imajo ali želijo neko zunanjo moč, v smislu nadzora, vpliva – torej power –, in na tiste, ki imajo notranjo moč in so se sposobni spopadati s kakršnimi koli izzivi, ki jim jih življenje da – torej strength. S tem mislim na izzive, ki so zelo konkretni in s katerimi se ponavadi bolj introvertirani ljudje na videz niso sposobni spopadati, vendar imajo vrline, ki jih ekstrovertirani ljudje nimajo – da se lažje poglobljajo v težave, lažje poslušajo in lažje vživljajo v sogovornika. Res je, težko nam je pristopiti k neznancu in hitro prevzeti pobudo za pogovor ali reševanje težave. Vendar vem, da smo takšni ljudje zelo dobri v opolnomočenju sogovornika, čeprav to vrlino mnogi prezrejo. Če je treba, imamo dovolj notranje moči, da jo lahko delimo tudi s tistimi, ki jo potrebujejo.

Vedno se bo našel nekdo, ki bo mislil, da nismo dovolj dobri. Redki prepoznajo pravi potencial v tebi, ker je lažje najti na drugih nekaj, kar nas moti, oziroma nekaj, v čemer so bolj nesposobni. Že celo življenje imam namreč občutek, da me ljudje v moji okolici brez pomisleka ali priložnosti enostavno podcenjujejo. S strani družine, sošolcev, kolegov, nadrejenih. Verjetno nisem edina. Težko je namreč ljudem, ki imajo strength, da navzven delujejo dovolj kompetentni, da tekmujejo z drugimi ljudmi. Najbolj žalostno je ravno to, da te tudi lastna družina ne more podpreti ali ne vidi tvojega

potenciala. Še več, tvoja družina je lahko tvoj največji sovražnik. Naredijo vse, kar je v njihovi moči, da te upočasnijo, hendikepirajo ali zaustavijo. Kako so lahko ti isti ljudje, ki so tvoja »kri«, tisti isti izvajalci in izvor vseh tvojih strahov, frustracij, jeze? Zakaj si ne želijo več zate, namesto da ti želijo isto kruto usodo, ki je doletela njih? Morda vse to niti ni pomembno, ker se moraš konec koncev postaviti na lastne noge in se oddaljiti od vsega tega, če želiš neko obliko dostojnega življenja. Vendar, vsaj jaz to tako vidim, so ljudje, ki imajo strength, bolje napoteni v življenju, saj najdejo način, da jih pretekle izkušnje učijo in slabih ne ponavljajo, medtem ko ljudje, ki želijo power, naredijo ravno obratno.

Kaj želim povedati? Upam, da bo več ljudi, ki imajo težavno preteklost, še zmeraj našlo dovolj notranje moči, ki jim bo v pomoč, in bodo ponosni na vse svoje dosežke, ne glede na to, ali jih drugi cenijo ali ne, ali v njih vidijo njihov pravi potencial ali ne. Upam, da za vsakega izmed nas pride trenutek, ko bomo našli nekoga, ki vidi v nas tisto, česar drugi niso mogli ali hoteli. Take osebe si zapomnimo do konca življenja. Sicer pa, beseda strength simbolizira tudi nekaj drugega – moč, ki jo čutiš v sebi tudi takrat, ko nimaš nikogar ob sebi. In če prebrodiš najhujše trenutke, naslednji dan pa še zmeraj čutiš to moč, si zame junak.

L. B.

05
KRALJI
ULICE

Tjaša Žurga Zabkar

ČEPRAV NIMAM UREJENEGA ŽIVLJENJA SE VRATA SAMA ZAPIRAJO ZA MENOJ.

ALOJZ PLESTENJAK (N.524)

PODPORNE PRAKSE SLIŠANJA GLASOV V AVSTRIJI

Projekt Slišanje glasov – Slovenija je avgusta letos organiziral letni tabor slišanja glasov. V prejšnji številki smo objavili nekaj vtisov s tabora, v tokratno pa smo se odločili vključiti povzetek pogovora z našimi avstrijskimi kolegi (iz Gradca in Linza). Vsi naši sogovorniki – Oanna, Hans in Christian – imajo izkušnje s psihiatričnim zdravljenjem, hkrati pa se v podporne mreže aktivno vključujejo kot strokovnjaki z izkušnjami. Ta t. i. »vrstniška podpora« je bila osrednja tema našega pogovora.

Kaj bi lahko na kratko povedali o sebi?

Oanna: Sem Oanna in živim v Gradcu. Imam izkušnje s slišanjem glasov in podpiram ljudi s podobnimi izkušnjami v vsakodnevem življenju.

Christian: Pred devetimi leti sem dobil diagnozo paranoidne shizofrenije, začel sem slišati glasove. Pred tremi leti sem našel podporno skupino za slišanje glasov v Gradcu. Tam sem spoznal, da se lahko ljudje s podobno izkušnjo medsebojno podpirajo.

Hans: Živim v Linzu, kot človek z lastnimi izkušnjami duševnih težav sem pred 30 leti naredil tudi izpit za podpornika/svetovalca. S tem sem zamenjal svojo vlogo – iz uporabnika psihiatrije sem postal človek, ki v psihiatričnem sistemu podpira ljudi z duševnimi stiskami.

Vsi ste omenili vrstniško podporo. Kaj to dejansko pomeni?

Hans: Osnova je razmislek o tem, kako vključiti ljudi s psihiatrično diagnozo v družbo. Plačano delo je zelo pomemben vidik integracije, pomembno pa je tudi usposabljanje za tako delo. Prvoosebna izkušnja je skriti zaklad. Zelo pomembno bi bilo, da bi ga naša družba bolj koristila.

Christian: Jaz nimam posebnega usposabljanja. Bolj sem se učil iz prakse. Tri leta nikomur nisem povedal, da slišim glasove. Potem sem dobil zdravlila. Pomagala so mi – 6 glasov je z zdravili izginilo, zdaj slišim zgolj še enega. S tem lahko živim, je pozitiven glas, ni agresiven. Je pa res, da večina ljudi sliši slabe glasove. Tem bi rad pomagal.

Oanna: Sama tudi nisem šla čez usposabljanje za podpornico. Študiram biologijo in filozofijo, usposabljam pa se med drugim v svetovanju otrok po izkušnjah travm.

Kako je videti vaše delo in kako pri njem uporabljate lastne izkušnje?

Hans: Svoje uporabnike srečam predvsem v psihiatričnih ustanovah, nato pa jih spremljam predvsem pri vsakdanjih opravilih. Ne gre zgolj za enkratno svetovanje, temveč za dolgotrajno delo. Skupaj kuhamo, peremo ... Podpiram jih pri tem, kar potrebujejo. Vendar se hkrati seveda pogovarjamo tudi o izkušnjah duševnih stisk. Nekaj uporabnikov, ki jih spremljam, zdaj živi v domovih za starejše.

Christian: V Gradcu se srečujemo dvakrat mesečno v podpornih skupinah. Skupina določa, o čem bo tekel pogovor. Z ljudmi, s katerimi delam, se srečujem tudi zunaj skupin, z nekaterimi smo postali tudi prijatelji. Podporne skupine so pomembne, saj se tam vsi razumemo na nek poseben način, saj imamo podobne težave. Tako razumevanje je drugačno od razumevanja, ki ga lahko nudi nek poklicni strokovnjak. Oanna in jaz sodelujeva tudi z eno psihiatrično ustanovo v Hamburgu, kjer svetujemo zdravstvenim delavcem, kako delati z ljudmi, ki slišijo glasove. Sam svojega dela ne razumem kot delo, temveč kot poslanstvo.

Oanna: Delam predvsem z mladimi z duševnimi stiskami. Bistveno je delo na zaupanju, saj so lahko ljudje zelo sami in

izgubljeni. Veliko pomaga, da kaj povem o svoji izkušnji. Tako se lažje vzpostavi zaupanje. Nadaljnje delo vključuje podpiranje ljudi pri reševanju težav v vsakodnevem življenju. V bistvu izmenjujemo znanje – jaz se učim od njih in oni od mene.

Christian: Pomembno se mi zdi delo v šolah. V srednjih šolah je veliko ljudi, ki bo šlo študirat. Ti pa bodo čez nekaj časa oblikovalci javnega mnjenja. Pri delu s temi ljudmi je treba pokazati, da so stereotipi neresnični, da je okrevanje mogoče ... **Verjetno se v primerjavi z delom strokovnjakov po poklicu v vašem delu spletejo tudi drugačne vezi med vami in ljudmi, s katerimi delate.**

Hans: Christian ni plačan za to, to je drugače. Jaz navadno nisem prijatelj z uporabniki, saj za družabništvo dobivam denar.

Christian: To je razlika med nami – v Gradcu podporne skupine vodimo prostovoljno. V Linzu poteka skupina enkrat mesečno po eno uro, v Gradcu pa se dobivamo pogosteje in nimamo natančno določenega trajanja skupine. Včasih gremo po koncu naprej kaj spit. Nimamo šefa.

Oanna: Sem nek primer vmes med vama, imam skupino v okviru neke organizacije. Zaključek srečanj tudi ni vnaprej določen. Po koncu skupin pa nimamo veliko stika. Vendar imam prosto izbiro, kako se vključevati v odnose z udeleženci skupine.

Vsi trije imate kot podporniki razne oblike zaposlitve.

Hans: Jaz sem zaposlen malo več kot za polovični delovni čas.

Oanna: Jaz sem bila prostovoljka, zdaj pa delno dobivam plačilo za to, kar delam, predvsem za delavnice v šolah.

Christian: Sem prostovoljec, kar se tiče vodenja skupin. Plačajo pa mi za sodelovanje pri usposabljanju zdravstvenih delavcev in za delo v šolah.

Obstaja veliko paradigem v duševnem zdravju. Vedno bolj se omenja idejo okrevanja. V Evropi in po svetu pa je že nekaj časa mnogo ljudi, ki se identificira kot preživelci psihiatrije. Kako dojemate, da se vrstniška podpora vpenja v te vse bolj aktualne alternative klasični psihiatrični misli?

Hans: Jaz vidim povezavo med vrstniško podporo in italijansko izkušnjo demokratične psihiatrije. Odprli so psihiatrične bolnišnice, ljudje so se vrnili v skupnost, od koder so prišli. Hkrati pa obstaja kar nekaj povezav tudi s svetovno mrežo slišanja glasov, z Intervoiceom. Ta glasove razume kot potencialno pomenske. Gibanje se je začelo, ko je psihiater Marius Romme opazil, da si ljudje s podobnimi izkušnjami najlažje pomagajo medsebojno. S tem se je oddaljil od klasičnega psihiatričnega pristopa.

Oanna: Mislim, da imajo vsi prav. Manjka pa povezava med vsemi. Sama si želim predvsem pokazati ljudem, da imajo potencial, saj tega včasih sami ne zmorejo videti.

Juš Škraban

O vaših izkušnjah s slišanjem glasov nam lahko pišete na slisanjeglasov@gmail.com ali na poštni naslov Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana, in vašo zgodbo bomo z veseljem objavili. Na zgoraj zapisani e-naslov se lahko tudi prijavite k udeležbi na podpornih skupinah za osebe, ki slišijo glasove, ki se srečujejo po različnih slovenskih mestih. Več informacij na [FB Slišanje glasov – Slovenija](#).

A black and white artistic photograph of roses. The roses are in various stages of bloom, with some fully open and others as buds. The leaves are dark and textured. The overall tone is somber and romantic. Overlaid on the image is the text "Nekdo je čakal name" in a white, elegant cursive script.

*Nekdo
je čakal name*

REFORMA KOT UPOR - KAKO STA DVA MOŽA SKUŠALA REFORMIRATI KLAN OD ZNOTRAJ

Daryla Davisa ni presenetilo, ko je 11. avgusta na ulicah Charlottesville zagledal nacionaliste z baklami. Davis je črnski glasbenik, ki je osebno poznal nekatere udeležence protesta. Dejal je, da odstranitev spomenika konfederacijskega generala Roberta E. Leeja ni bil razlog za protest, temveč so bili protestniki tam iz enega samega razloga. Da začnejo rasno vojno. Davis se spozna na rasiste. Skoraj 30 let je sklepal prijateljstva s člani Ku Klux klana in jih prepričeval, da organizaciji obrnejo hrbet. Trdi, da je med 40 in 60 članov Ku Klux klana le-tega zapustilo prav po njegovi zaslugi. Davis sodeluje s Scottom Shepherdom, reformiranim vodjo klana iz Tennesseeja. Davis v svojem delu popisuje rasistične organizacije in njihove člane. Davis in Shepherd vidita novo nevarnost v retoriki predsednika Donalda Trumpa. »Rasisti prihajajo na plano. Vedno so obstajali, s to administracijo pa so dobili zalet in se pokazali,« pravi Davis. Nadaljuje, da jim je protest proti odstranitvi spomenika ponudil popolno krinko:

»Za vsako javno združevanje potrebuješ dovoljenje. In ker ne moreš vkorakati v mesto in v obrazložitev zapisati, da želiš začeti rasno vojno, so zapisali, da so potomci tistih, ki so se borili na strani konfederacije.«

Davis nadaljuje, da so razlogi izmišljeni, saj so potomci vojakov konfederacije tudi temnopolti in judi, ki pa na protest niso bili vabljeni:

»Namesto tega so jih izključili in sami, z baklami, korakali skozi kampus v Virginiji in po ulicah Charlottesville, vzklikajoč antisemitska in rasistična gesla.«

Tudi Shepherd, ki je nekoč delal kot organizator za rasistično organizacijo NAAWP (The National Association for the Advancement of White People), je množica z baklami negativno presenetila:

»Zdaj je stvar še hujša kot prej, ko smo se soočali zgolj s klanovci v haljah in kapucah. Prišli smo do točke, ko njihova prepričanja sprejema veliko ljudi v ZDA.«

Tako Davis kot Shepherd sta se strinjala, da skušajo rasistične skupine prikriti svoj pravi obraz, da bi izpadle legitime v očeh splošne javnosti. Shepherd je povedal, da uporabljajo naziv »alt-right«, da bi se distancirali od poznanih rasistov, medtem ko gre v resnici za rasistično organizacijo. Dejal je, da je bil Trumpov odziv na nasilje prepočasen in premil, s čimer je normaliziral podobo rasistov. Na nek način jim je Trump dal zeleno luč. Shepherd je povedal, da je s tem, ko je za nasilje obsodil obe strani, Trump neposredno podprl tudi tiste, ki so nosili nacistične zastave, rasiste, ki se zavzemajo za deportacijo temnopolnih v Afriko:

»V ozadju govorijo o rasni vojni in oboroževanju ter se pripravljajo na nasilne spopade.«

Povedal je še, da je klan zelo previden pri izvajanju nasilja in da notranja organizacija klana organom pregona preprečuje uspešno infiltracijo. Klan podpira sistem »volka samotarja«, kjer posameznik nasilna dejanja izvaja na lastno pest.

Shepherd je povedal, da se spomni umora 19-letnega temnopoltega Američana Michaela Donalda leta 1981. Ubila sta ga dva člana klana, šlo pa je za zadnje zabeleženo linčanje v ZDA. Organizacija Southern Poverty Law Center je kasneje, v imenu Donaldove matere, tožila United Klans of America. Zaradi 7-milijonske tožbe je slednja bankrotirala in bila zaprta. Shepherd je bil takrat še član, je pa hkrati edini od Davisovih prijateljev, ki je rasiste zapustil, še preden sta se spoznala. Davis se je za člane klana začel zanimati pri 32. Zanimalo ga je, kako je nekdó sposoben takšnega sovraštva. Začel je tako, da je njegova tajnica organizirala

intervju z Rogerjem Kellyjem, vodjo klana v državi Maryland. Srečala sta se v hotelski sobi, tajnica pa Kellyju ni omenila, da se bo srečal s črncem. To je Kellyja in njegovega telesnega stražarja presenetilo:

»Mislila sta, da sta bodisi v napačni sobi ali pa da gre za zasedo,«

je povedal Davis. V začetku intervjuja je Kellyjev varnostnik segel po pištoli vsakič, ko je Davis v roke vzel Biblijo ali menjal kaseto v diktafonu. Sčasoma so se vsi skupaj pomirili, a ne za dolgo, saj so zaslišali čuden zvok. Davis je poskočil s sedeža, medtem ko je Kellyjev stražar segel po pištoli. Vsi trije so nemo obstali in strmeli eden v drugega ne vedoč, kaj točno se je zgodilo. Izkazalo se je, da gre za pločevinko sode, ki se je premaknila zaradi topljenja ledu v vedru.

»Začeli smo se smejeti, hkrati pa je šlo za poučno izkušnjo, saj nevednost poraja strah,«

je povedal Davis in nadaljeval:

»Dogovorila sva se, da ostaneva v stiku. Začel sem ga klicati in ga vabiti na svoje nastope. Prišel je in s seboj pripeljal telesnega stražarja. Nato sem ga začel vabiti k sebi domov in sčasoma je začel prihajati sam, brez stražarja. Tako zelo mi je zaupal.«

Sčasoma je bil Kelly povišan v čin Imperial Wizard (vodja Ku Klux klana, op. p.) in je Davisa začel vabiti na svoj dom, v »klanov brlog«. Vabil ga je tudi na zborovanja klana, kjer je opazoval zažiganje križa in ostale ceremonije. Sčasoma se je njun odnos razvil, Kelly je spoznal svojo zmoto in zapustil klan, Davisu pa poklonil svojo haljo in kapuco. Davis je njun odnos popisal v knjigi *Klan-destine Relationships: A Black Man's Odyssey in the Ku Klux Klan*. Od takrat je Kelly podobne vezi spletal tudi z drugimi člani klana, kar je rezultiralo v dokumentarcu *An Accidental Courtesy*, kjer se pojavi tudi Shepherd.

Shepherd se je za svoja dejanja skušal pokesati. Marca 2013, ko je klan planiral zborovanje v Memphisu, je Shepherd poklical vodjo klana in ga prosil, da dogodek odpovedo. Takratni vodja klana klica ni bil vesel, Shepherd je preklinjal in blokiral njegovo telefonsko številko. Shepherd je v radijski oddaji kljub temu opozoril prebivalce, naj se shoda ne udeležijo, saj gre za nevarne ljudi, ki jih je zaradi njihove jeze treba jemati resno.

Shepherd zdaj mladim predava o nevarnostih Ku Klux klana in podobnih skupin:

»Mladim skušam preprečiti, da bi jih tovrstne stvari potegnile. To je moja misija.«

Januarja sta Shepherd in Davis sodelovala na diskusiji v King Centru v Atlanti. Shepherd je sedel poleg najmlajše hčerke Martin Luther Kinga, Bernice, in izkoristil priložnost, da se ji opraviči za vse, kar je storil:

»V preteklosti sem storil in izrekel ogromno grozljivih stvari. Tudi o Martinu Luthru Kingu. Seveda nisem vedel, kaj govorim. Opravičila za to ni, a kljub temu se vsem opravičujem.«

Bernice King je njegove besede opisala kot odrešujoče:

»Moj oče je za to možnost žrtvoval svoje življenje.«

Adam Sennott (v sklopu izmenjave vsebin mednarodnih cestnih časopisov)

TATU ZGODBA

foto: osebni arhiv

Voda je ena najpomembnejših naravnih dobrin, alkemični simbol za vodo pa je narobe obrnjen trikotnik. Simbolizira vodni tok, ki teče navzdol.

JeanN

Luna ne žvenketa

Zataknil si se v spužvi ljubezni,
ki najverjetneje ne obstaja.

Nerodna reč.

Še bolj nerodno je zaspati na katedru.

Ali pozabiti rdečo jabolko.

Nikoli ne veš, kdo bo tvoj učitelj.

Nizki start zagotovljen.

Le gradiva je preveč.

Najbolje je začeti pri »Malem princu«.

Od tu naprej je,

tako pravi jo,

uspeh zagotovljen.

Mašna.

Karmiss

**KAKŠNA JE RAZLIKA MED TERORISTOM IN TAŠČO?
S TERORISTOM SE DA POGAJATI.**

GREGOR B. HANN

BiroKRATEK

Z rubriko BiroKRATEK opozarjamo na birokratske nesmisle državnih in drugih institucij, s katerimi se soočajo ljudje z roba družbe. Pod plastmi pretirane birokracije, slepega sklicevanja in tudi svojstvenega interpretiranja zakonov, se izgublja osnovni čut za sočloveka.

Osebnostna izkaznica je javna listina, s katero ljudje izkazujejo svojo identiteto in državljanstvo. V vsakdanjem življenju je skoraj nepogrešljiva. Kljub temu pa mora odrasla oseba za njeno izdelavo za veljavnost desetih let (če je ni že večkrat izgubila) plačati nekje okrog 19 evrov. Pri brezposelnih prejemnikih denarne socialne pomoči šteje vsak evro, osebno izkaznico pa nujno potrebujejo pri dvigu pomoči na bankah, zato zanje devetnajst evrov ni majhen strošek. Država se tega verjetno zaveda, zato naj bi veljalo pravilo, da so brezposelni oproščeni upravne takse, za osebno izkaznico naj bi tako plačali le 10 evrov.

V praksi stvari žal izgledajo malo drugače. Ko smo zaposleni na društvu spremljali svoje brezdomne uporabnike na upravno enoto, da si naročijo novo osebno izkaznico, smo prosili za

oprostitve upravne takse. Osebe so navadno s seboj imele originalne odločbe CSD-ja o upravičenosti do denarne socialne pomoči, da bi dokazale svojo materialno ogroženost. Zaposlenim na upravni enoti to ni bilo dovolj. Namreč, za cenejšo osebno izkaznico mora upravna enota poslati poizvedbo na center za socialno delo, kar naj bi trajalo en mesec. Ko se prepričajo, da je oseba res prejemnik denarne socialne pomoči, traja še kak teden za izdelavo dokumenta. Ves ta čas bi oseba bila brez dokumenta, kar pomeni, da v tem času ne more dvigniti svoje denarne pomoči na banki. Prav tako ne dobi nobenega potrdila, da si je dala izdelati novo osebno izkaznico. Večina se odloči plačati višjo ceno, da lahko osebno izkaznico dobi v enem tednu, saj si ne more privoščiti, da bi več kot mesec dni živela brez denarja. Mesec dni čakanja za cenejšo osebno izkaznico je tako še ena birokratska ovira za varčevanje na račun socialno ogroženih.

Goran Jaćimović

Rubriko ureja: Luna J. Šribar

010
KRALJI
ULICE

Zgodovinska rubrika:

IZSEK ČASA

Ali se bo z „ljudsko kuhinjo“ ustavilo beračenje po hišah? Ako bi vsi oni, ki navadno beračem denar dajejo, jedilne marke delili, proti katerim se jim bode v ljudski kuhinji jed dala, bi kmalo ona vrsta beračev, katera le zaradi pijančevanja ljudi nadleguje, ponehala, ker tacim nij mar za zdravo kosilo, hočejo le spirituoze pijače. Pa bode kedo dejal, kaj pa če taki pijanček marke, katere si naberači, družemu proda, dobro, naj se to zgodi, vendar le je gotovo siromak marko kupil, da po ceni jed dobo, in pomagano je vsaj temu, ker se pa bodo marke tudi očitno prodajale, najbrž na večjih krajih mesta, kakor tudi v prostorih ljudske kuhinje, ne bode za naše „šnopsarje“ dosti kupčije ostalo z nabranimi markami. Treba je tedaj, da vsi mestjani, ki miloščino dele, marke namesto denarja dajo, potem bode kmalu konec nesramnim nadlegovalcem. Marke bodo po 1 kr., 6 kr. in 10 krajcerjev, ako tedaj berač 10 mark po 1 kr. naprosi, dobi zanje celo porcijo kosila v ljudski kuhinji, za 6 kr. pol porcijo in za 1 kr. en kruh. Da bodo jedila zdrava in čedna, skrbel bode odbor gospa in gospodov, ki bode vsak dan kontroliral in vodil kuho in razdelitev jedil. Za take, ki stanujejo bolj oddaljeno od kraja, kjer bode ta kuhinja, dovažala se bode jed na vozičih in se bode delila proti markam po hišah.

Končno naj bode še v tolažbo onim, kateri škilasto gledajo na ustanovo ljudske kuhinje, češ, da jim vzraste škoda s tem, da ne bodo prodali tako lahko svoje žganje, da oni ljudje, ki so vajeni te pijače, gotovo ne bodo ponehali zadnje krajcarje za omamljajoči špirit potrositi, da torej prva leta ne bo še škoda za prodajalce tega blaga tako velika, če se pa polagoma skrči ta „geschäft“ naj jim bode ljubezen do bližnjega, katera jih bode peljala do tega, da vzdridijo potrebo, da poneha to, človečanstvu jako nedostojno in nevarno pijančevanje žganja. Vlada bi gotovo bolje storila, ko bi namesto visokega davka za vino in pivo, nastavila prav visoki davek na spirituoze pijače, da bi ljudem nemogoče bilo ta koncesionirati strup vzivati. Naj bi te vrstice pomogle doseči oni namen, namreč namen, da se zboljša nekoliko stanje resnično ubozih, kakor tudi, da se odpravi državljanom in državi nevarni element pijančevajočega proletarijata.

Zgodovina pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme kot so se pojavljale pred »100 leti«. V novostari rubriki bomo objavljali časopisne »pričevalce« tega kakšen

je bil nekdanji odnos do najbolj družbeno odrinjenih ljudi, ki nam jih je iz svojega nabora predala Nena Židov.

To pot je izsek iz Slovenskega naroda 1877, l. 10, št. 24, str. 3.

NOVI SVETOVNI RED -

TEORIJA ZAROTE ALI PAČ NE? 1. DEL

Tokrat sem se odločil pisati o temi, v katero bi se po mojem mnenju moral_a poglobiti vsak_a plebejec_ka. Novi svetovni red oz. »new world order« ni nič novega, zato predvidevam, da ste zanj že slišali. Terminologija je v rabi že dolgo, v grobem pa pomeni svetovno zaroto s strani izjemno vplivnih in močnih skupin, ki vključujejo najbogatejše svetovne ljudi, najvišjo svetovno politično avtoriteto, korporacijsko elito in plemstvo. Cilj NSR-ja je nadvlada sveta oziroma ustanovitev ene same svetovne vlade. Ta bi držala pod kontrolo celoten svet, nacionalne in regionalne meje bi zvođenele ali postale nične.

Če se vam zgornja trditev zdi privlačna za lase in v svojem življenju ne najdete časa, da bi odprli *Protokol starešin Ziona* (*The protocol of the elders of Zion, 1913*), ki je po mojem mnenju nedvomno vezan na NSR, vam bodo morda besede globalističnega bankirja Paula Warburga – izrečene leta 1950 med pričanjem v ameriškem senatu – vzbudile željo po izobraževanju:

»Ena svetovna vlada je realnost, če vam je to povšeči ali ne. Edino vprašanje je, ali bo vlada dosežena z osvojitvijo ali privolitvijo.« Če v grobem povzamem še ostale cilje NSR-ja, bi dodal še namen popolne podreditve vseh prebivalcev zemlje ter – tole se sliši sicer noro – depopulacijo zemlje, in sicer predvidoma dve tretjini celotnega prebivalstva. Zgodba ni tako nora, kot se sliši, vendar se ne bom spuščal v njo, pogledajte si temo Agenda 21. Spuščanje v to temo je kompleksno, zato bi vam rad na hitro predstavil še zapis dr. Johna Colmana iz leta 1992 (Hierarhija konspiratorjev, zgodba Komiteja 300):

»Ena svetovna vlada in enotni monetarni sistem ter stalni nevoljeni dedni oligarhi, ki sami izbirajo naslednike v svojih vrstah, nas bodo pahnili nazaj v fevdalni sistem. V tem poenotenem svetu bodo vladale omejitve števila otrok, bolezni, vojne, lakota ..., dokler populacija ne pade na en bilijon tistih, ki so koristni vladajočemu razredu, vendar živijo na strogo in jasno opredeljenih področjih. Srednjega razreda ne bo, obstajali bosta le elita in njej podrejena delovna sila. V okviru pravnega sistema si bodo zakoni enotni po celem svetu. Sistem bo deloval po načelu socialne države. S sredstvi za življenje bodo nagrajeni tisti, ki bodo poslušni in

podrejeni NSR-ju, ostali bodo stradali oziroma bodo postali tarče, saj bodo razglašeni za odpadnike. Strelno orožje ali orožje kakršne koli vrste v zasebni lasti bo strogo prepovedano.«

Nekateri boste najbrž dejali, da sem malce pritisnjen. Ne, nisem nor in seveda ne verjamem, da se za establišmentom skriva nekakšna vrsta vladajočih reptilov. So ljudje iz krvi in mesa. V grobem se mi pač zgornja teorija sploh ne zdi nemogoča, ne nazadnje vas velika večina verjame v gravitacijo – naj vas opomnim, da je tudi ta teorija.

Že dolgo je vse omenjeno prisotno v naših življenjih, vendar je razsežnost in kompleksnost mreže prevar, ki obkrožajo posameznike in organizacije, vpletene v to zaroto, težko razumeti celo najbolj pametnim med nami.

Večina ljudi se odziva z nevero in skepticizmom, ne zavedajoč se, da so kondicionirani – z institucionalnimi in medijskimi vplivi – reagirati s skepticizmom. Misli s svojo glavo je moj nasvet.

Avtor 13 najvišjih krvnih linij *Illuminativ* (*The Top 13 Illuminati Bloodlines*) Fritz Springmeier pravi, da ima večina ljudi vgrajene »diapozitive«, ki ustvarjajo kratek stik v našem umu, ko gre za kritično razmišljanje in nekatere občutljive teme. Naj pojasnim s primerom. Omemba besede »zarota« pri mnogih ljudeh sproži diapozitivni odziv. Ste eden izmed teh, ki besedo zarota zavrnete brez vpogleda vanjo? Razmislite o tem.

Javno mnenje je v resnici zelo zvito oblikovana in spisana propaganda. Njen namen je izzvati želeni vedenjski odziv javnosti. Na žalost le malo ljudi ve, da so mediji kontrolirani s strani najbogatejših ljudi na svetu, ki s spretno manipulacijo človeških emocij usmerjajo stvari sebi v prid.

Poglejmo primer 9/11 ali ISIS. Brez dvoma sta bila oba umetno ustvarjena in podprta s strani elite. Strategija NSR je ustvariti problem, reakcijo in rešitev. Praktično v vsakem primeru podprejo oba nasprotna pola. Motivacijski sili, ki stojita za tem, sta prevzem in konsolidacija vse večjega bogastva, naravnih virov, popolne politične moči oziroma nadzor nad drugimi.

Človeško trpljenje in izguba nedolžnih življenj sta cena, ki so jo pripravljeni plačati.

Jean V

Koliko izmed vas ve, da je družina Rothschild – odkriti zionisti, vredni trilijone dolarjev – lastnica skorajda vseh svetovnih centralnih bank? Leta 2000 (čas pred 9/11) je bilo v svetu le osem držav, ki niso bile pod njihovo kontrolo. Naj jih naštejemo; Afganistan, Irak, Sudan, Libija, Sirija, Kuba, Severna Koreja in Iran. Vam je zdaj jasno, kam sem ciljaj zgoraj v tekstu? Danes so med njimi le še štiri države; Sirija, Iran, Severna Koreja, Kuba ter po novem Rusija. Ta je edina dovolj močna, da se je uspela iztrgati iz njihovih krempljev. Sirija je v razsulu, na muhi pa sta Iran in Severna Koreja. Putin je uspel doseči, da je Rusija Rothschildom izplačala vse dolgove, in jih nato izgnal iz države. Židovski kartel, ki drži v rokah federalne rezerve, je izjemno močan, zato je ta poteza velikega pomena praktično za vse nas. Naj še omenim, da niti pod razno ne spodbum antisemitizma. Zionisti in Židje niso nujno eno in isto. Podučite se o tem.

Brez sramu se nadaljuje tudi razslojevanje prebivalstva. Predsednik Trump je napovedal ogromen rez pri davkih za ultrabogate. Milijarderji bodo tako prihranili milijarde dolarjev, ki jim za preživetje niso potrebni. S tem denarjem bi lahko denimo ZDA vsem za eno leto zagotovile vsaj univerzalno zdravstveno zavarovanje. Vendar to ni v interesu NSR-ja. Kamor koli se obrnemo, je dovolj pokazateljev, ki dokazujejo, da *Protokol starešin Ziona* ni le črnilo na papirju, temveč skrbno in načrtovano napisan načrt za podreditve večine svetovne populacije.

JN

NEK CESTNIH AJ

NAŠE DRUŠTVO

Naše društvo je drevo,
za stare in mlade,
za vse, ki brez ficka v žepu smo,
majhne grehe delamo,
skupaj gremo čez težave.

Naše društvo, naš ponos,
kaj nam mar, če dežek lije,
bolj srečni smo, če sonce sije,
po lužah skačem, saj sem bos.

Po lojtrci plezamo v nebo,
na klopce, kjer nam bo lepo,
nad mehke oblake, med zvezde srebrne,
nališpano sonce naj žalost zagrne.

Naše društvo je pravljica zase,
med kralji ulice ljubezen se pase,
piše in barva nove zgodbe ljudi,
pod mostom prižiga tople luči.

Katarina Kalaba

TO GO (NA POTI)

KAVA TO GO.
LJUBIMEC TO GO.
LJUBEZEN TO GO.
POROKA TO GO.
OTROK TO GO.
POGODBA TO GO.
SLUŽBA TO GO.
STANOVANJE TO GO.
PLAČA TO GO.
ŽIVLJENJE TO GO.

Anastazia Om

ZLATA PRAVILA

Govorijo, da sem drugačen! Res je!! Spremenil sem se, postajam drug človek. Čas mi je pokazal kdo in kaj je pomembno. Tukaj sem zato, da ljubim, dajem, občudujem sprejemam, sanjam, hrepenim!!! Da oproščam, a ne pozabljam! Hehe. Da ne sodim, da mi sjojeno ne bo. Da sem zvest, pošten, iskren. Da znam ceniti tisto, česar ni moč dati v materialni obliki. Da spoštujem soljudi, da jih ne ocenjujem po spolu, veri, izgledu, barvi kože... Da znam reči prosim in hvala! Da znam biti hvaležen, da znam dajati svojo ljubezen in častim, ki si to zaslužijo in mi brezpogojno vračajo! Malo jih je!!! Da nikoli ne igram ljubezni. Da je ne preziram, čeprav sem bil kdaj razočaran in ogorčen. Zakaj? Ljubezen je večna. Ni mi žal za stvari, ki jih nisem uspel narediti, niti ne za tiste, ki sem jih naredil. Kljub vsej žalosti in nesnagi, kljub vsem izničnim sanjam, je svet oz. življenje vendarle čudovito. Skušam biti pozitiven, srečen. Včasih mi uspe bolje, včasih slabše. Življenje je kratko. Potrebno se je zabavati, imeti rad ljudi, ki so dobri do tebe. Pozabi na tiste, ki niso. Ničesar obžalovati! VERJETI, da se vse zgodi z razlogom. Vedno iti naprej in uresničevati svoje sanje. Videti in iskati dobro v ljudeh. Mogoče sem le sanjač, vendar verjamem, da nas na koncu ljubezen spremlja in vodi v vseh življenjskih situacijah, saj ljubezen zagotovo zmaga!!

Rok

SESTAVA KRVI

Enkrat smo užaljeni, drugič ponosni, včasih prevzetni ali naduti. To je odvisno od sestave krvi. Ko se mojemu prijatelju Alešu poveča krvni tlak in ima v glavi preveč kisika, potem ga je sama dobrot. Kuha kavo, zvija cigarete, vrti musko in šraufa televizor, pol se pa kr neki smeji. Vse mu je smešno. Pa ga ustavijo policaji, ko se pelje čez rdečo. Pa se smeje. Dajo mu balonček za pihat pa se spet smeje. In on ful ponosen napiha 5 miligramov. Testa za travo mu ne naredijo, to prišparajo za drugič. Pa se spet smeje. Pol ga spet ustavijo, ker telefonira med vožnjo s kolesom. In je spet kaznen. On se pa kar smeje. Družinski blagajnik, to je mati, se samo križa. Zdej morajo delat samo še za policijo. Kaj čmo, če so pa v dobrih odnosih. Ja, Aleš je trdno trden karakter in ni nič užaljen, prej bi rekel, da je ponosen. Saj ma prav, naj bo ponosen in vesel, da ga stvarnik nosi po rokah.

Kavica

TIHOŽRTJE

Postavi me na sredino mize.
smiselno in slikovito
Uredi mi prste
poravnaj roke in noge
pritrdi možgane
dodaj oči in jezik.
Za okras.
Si zadovoljen?
Fotografiraj. Za spomin.
Za zanamce in njih
tihožrtje
v tihožrtje.

Lucija Beguš

IZGINI

Ne zmoreš,
ne znaš,
ne smeš,
in ne veš kam,
pa vseeno greš.

Nedeljka

STRAH

Še znaš s srečo
krpati luknje žalosti
na cesti življenja?

Pogrešaš najin čas razcveta?
Dež laži ugasnil iskro je kometa,
prej svetloba
zdaj osama in tesnoba.

Strah me je, boli.
Strah zapreti oči, pasti v sanje,
strah me teme je v noči,
strah bolečine, ki v sanje skeli.

Dani Oblak

ANEKDOTE IZ PRODAJE

RUŠČINA - SLOVENŠČINA

Prodajal sem Kralje na Čopovi, ko mimo prinese Rusa in njegovo spremljevalko. Ponudim mu časopis, saj mu na obrazu pač ne piše, da je tujec. Začuda je časopis vseeno kupil, češ da je slovenščina malo podobna ruščini in jo zato celo nekoliko razume. Tako sem imel prvič v življenju v rokah bankovec za 50 rubljev, ki ga delite z dve pa dobite približno vrednost v evrih. Fin občutek, zdaj ga moram samo še pretopiti v veljavno valuto. ☺

Polde

IZIEMA

Sem prodajalka Kraljev ulice in prodajam pri Hoferju ali Liđlu v Mostah (kadar imam srečo, da tam ne prodaja nihče drug). Mimo pride gospa in mi reče: »Veste, jaz nikoli, ampak res nikoli ne dajem denarja. Ker pa ste vi zmeraj nevpadljivi in nasmejani, bom vam dala«. Takoj sem se zahvalila za lepe in prijazne besede in se ji nasmehnila v pozdrav. Ko sem pogledala v roko, sem videla, da mi je dala 2 eur. Moram povedat, da sem se počutila zelo lepo, tako zaradi njenih besed, kot tudi zaradi denarja.
Hvala gospa!

Vanja

ORALNO - VERBALNO

Bil je petek in običajno mi redna stranka ženskega spola na lokaciji, kjer najpogosteje prodajam, donira prispevek, ne da bi kupila časopis. Tokrat sem jo sam spomnil na »tajni dogovor« z besedami: »Živjo gospa, a bova kaj zašmirala?« Pogledala me je; potem pa rekla: »Joj, danes sem pa že dvema vašima dala.« S tem je seveda mislila na to, da je prispevek namenila drugima prodajalcema. »Danes lahko samo še komunicirava, oralno,« je dodala. Hotela je reči, da mi danes lahko nameni samo še lepo besedo, le da je bil izbor besede rahlo netočen. »Misli la ste - verbalno,« sem jo popravil. Ko se je zavedla lapsusa, sva se mu skupaj iskreno nasmejala.

Polde

Dogodki:

KRALJI V IZOLI

V pričakovanju enodnevnega izleta, ki se ga uporabniki društva zelo veselijo, je nastopil ta veseli dan. 31. 8. smo se ob 8. uri zbrali pred društvom Kralji ulice, kjer smo dobili sendviče in vodo. Odpravili smo se na pot z avtobusom, polni pričakovanj morskih dogodivščin. V Izolo smo prispeli okoli pol desete ure in se namenili na plažo pri svetilniku. Razgrnili smo vsak svojo brisačo in se odšli na kopanje, nekaj jih je igralo karte, remi in tarok, drugi so šli na sprehod v mesto. Bojan je vzel svojo ribiško palico in šel poskusit srečo z ribolovom. V veselje mi je, da sem si lahko že drugo leto izposodil potapljaško opremo (maske in dihalke) pri Atlantis Dive Centru.

foto: MG

foto: arhiv KU

Doroteja in Samo Leštanj, hvala. Priporočamo se tudi za naslednje leto. Ob bazenu slepih in slabovidnih sem za zainteresirane vodil potapljaški tečaj; demonstriral sem, kako si nadenemo masko in dihalno, kako pristopamo v vodo. Sledilo je plavanje z opremo, nekateri so se tudi potopili in seveda izplavali. Prisotni so bili adrenalin, vznemirjenje in podoživljanje časa iz otroštva. Po aktivnosti sta sledila topel obrok iz bližnje picerije, ki nam je dal dodatnih moči, in počitek. Ob 16.30 smo se odpravili nazaj v Ljubljano, mimogrede smo se ustavili še na Petrolu, kjer smo se posladkali z doniranimi krofi in končali pot, kjer smo jo začeli. Hvala društvu Kralji ulice, ki nam je omogočilo izlet.

Jože Drol

TRGATEV V ŠKRBINI

Prišla je jesen, grozdje je dozorelo in bližal se je čas trgatve, zato se nas je sedem vneme in veselja polnih članov društva Kralji ulice 21. 9. ob 8.00 zbralo pred vrati dnevnega centra. V okviru projekta Kuha ulica je naš Jože Drol organiziral enodnevno trgatve na Krasu. Pod vodstvom dveh mentorjev, prej omenjenega Jožeta in Monike, smo se s kombijem odpravili do vasi Škrbina, k Jožetovima dobrima prijateljema Tanji in Borutu. Tam nas je pričakala prava pogostitev, miza se je namreč kar šibila pod domačimi dobrotami. Postregli smo si s piškoti, suho salamo, sirom, olivami in doma pečenim kruhom. Okrepčali smo se, si razdelili delo in se odpravili do vinograda. Tam smo se oborožili s škarjami in vedri ter začeli z nabiranjem okusnega rdečega grozdja. Dan je bil čudovit, sončna toplota, svež zrak, in stik z naravo je še tako zaskrbljene obraze spravil v dobro voljo, kar se je kazalo tudi na naši učinkovitosti. Vinograd smo nepričakovano hitro obrali ter se s pridelkom vrnili na domačijo. Tam so naši fantje pomagali pri stiskanju grozdja, dekleta pa pri pripravi mize. Stisnjeno grozdje so fantje nato odnesli v klet, kjer bo potekala

foto: Jože Drol

foto: Jože Drol

fermentacija. Zadovoljni z dobro opravljenim delom smo se lačni in polni pričakovanj posedli za mizo. Tudi tokrat nas je čakalo pravo kulinarčno doživetje. Postregli so nam z odlično joto in kuhanimi štruklji. Ker nam časa ni primanjkovalo, smo v prijetnem sončnem dnevu in toplini tamkajšnjih ljudi odšli še v gozd, ki nam je postregel z obilo gob in materino dušico ter žafranom. Povedati moram, da je bila družba res prava in da smo ob menjavi okolja ter prijetnem, s soncem obsijanem dnevom pozabili na vsakodnevne skrbi. Zavedajoč se, da smo se imeli lepo in ob tem opravili še nekaj koristnega, smo dan zaključili ob zgodnjih večernih urah s prihodom na Kralje, kjer smo shranili prinesene dobrote. Iz njih je Jože naslednji dan pripravil okusno gobovo juho. Tako smo delček kraških dobrot pripeljali s sabo ter jih skupaj z izjemnimi izkušnjami podelili tudi z ostalimi uporabniki. Rada bi se zahvalila društvu Kralji ulice, Jožetu Drolu, Moniki ter našima gostiteljema za izjemno lepo preživet dan.

Špela Blatnik

PETROL DAL OLIMPIJI MOČ (V KONČNICAH)

Očitno je košarkarskemu društvu Olimpija sprememba imena dobro dela, saj smo bili od njega v preteklosti navajeni izgubljanja tekem v samih končnicah kot po tekočem traku, če zgolj omenimo lanskoletni izkupiček v Ligi ABA, ko so na prvih sedmih tekmah kar štirikrat izgubili le za eno piko.

Letošnja zgodba pa se je začela nekoliko drugače, vendar v pozitivnem smislu, saj je Petrol Olimpija v svoji krstni sezoni z novim generalnim sponzorjem in imenom dobila tudi svojo drugo uradno tekmo, potem ko je prejšnji teden v superpokalnem obračunu premagala stare znanke iz Novega mesta in v vitrino postavila svoj prvi letošnji pokal. Tokrat je v prvem krogu jadranske Lige ABA s 95 : 93 premagala Igokeo, vendar šele v podaljšku, saj so gostje kljub zaostajanju skozi celotno srečanje na koncu skoraj uprizorili preobrat in si v zadnjih sekundah priigrali podaljšek.

Vendar pa so zmaji ostali zbrani in poskrbeli, da je zmaga romala v njihove roke. Nerešljivo uganko za Olimpijino obrambo je predstavljala Desmond Washington, ki je dosegel kar 35 točk, zanj trener domačih Gašper Okorn skozi celotno tekmo ni uspel najti prave obrambe. Pri domačih pa sta se z 20 doseženimi točkami najbolje izkazala kapetan Gregor Hrovat in center Jordan

foto: Goran Jačimović

Morgan, ki je izkupičku dodal še 11 skokov.

Čeprav košarkaška evforija po osvojenem pokalu evropskih prvakov očitno ni zajela navdušencev ljubljanskega kluba (teh se je zbralo pičlih 1000), je okoli kluba, ki je zaradi dolgov v preteklosti in praznih obljub z leti izgubljal na podpori in ugledu, moč čutiti nekoliko bolj pozitivno klimo.

Kralji smo za velikodušno potezo v obliki sezonskih vstopnic neizmerno hvaležni in klubu želimo veliko sreče v prihajajoči sezoni kot tudi na novi, »zdravi« pot, saj prav mi vemo, kako pomembna sta podpora in zaupanje.

S. P.

PROSTITUCIJA V SLOVENIJI

Inštitut za kriminologijo in društvo Ženski lobi Slovenije sta 2. oktobra organizirala okroglo mizo na temo prostitucije v Sloveniji. Sodelujoči so predstavili različne vidike prostitucije v Sloveniji, tako zakonske kot socialne. Pokazalo se je, da je prostitucija v Sloveniji precej skrit in nedefiniran pojav, ki predstavlja veliko različnih stvari. Vsi sodelujoči so se strinjali, da se je ravno zato treba več pogovarjati na to temo. Meni osebno so pritegnila mnenja kako uvrstiti med poklice prostitucijo oz. spolnega delavca/delavko in kako ljudem v takih poklicih zagotoviti varstvo pri delu (možnosti okužb, varovanje pred nasiljem ipd.). Še posebej je tu zaskrbljujoča stigma takšnega poklica. Največ prostitutk oz. prostitutov se za tovrstno delo ne odloča prostovoljno, temveč jih v to prisilijo življenjske razmere. Pravzaprav je zanemarljiv delež tistih, ki v to delo niso na nek način prisiljeni. Zaradi različnih stisk, predvsem finančnih, večkrat ne vidijo drugega izhoda za preživljanje. Ob tem je pomemben vidik trgovine z ljudmi in

siljenje ljudi v prostitucijo preko t. i. zvodnikov. Večkrat je bil omenjen nemški, avstrijski in novozelandski model legalizacije prostitucije in ob tem pomisleki, v kolikšni meri lahko modele dobre prakse iz tujine prilagodimo na slovenske razmere. Kot ženska pa sem se večkrat vprašala, v kakšni družbi živimo, saj svoje telo v večji meri prodajajo ženske, moški pa so kupci. Ravno ta vidik je bil predstavljen predvsem s strani ženskega lobija in študentskega društva Iskra. Okrogla miza je bila dober uvod v začetek razmišljanja o spreminjanju ureditve na tem področju. Vsekakor pa so ob sprejemanju odločitev potrebni še sami akterji, ki se jih te zadeve najbolj dotikajo in najbolj vplivajo na njihovo življenje. Priporočam ogled celotnega videa okrogle mize, ki je na voljo na spletni strani Mirovnega inštituta.

Ines Jaušovec

NI TREBA IT SPAT, DA LAHKO SANJAMO! ALI KAKO SMO ZDRUŽILI IN SI IZMENJALI SVOJE SANJSKE DEŽELE

Med 21. 7. in 6. 8. 2017 se je Cirkokrog preselil na Primorsko, kjer je v okviru mednarodne mladinske izmenjave z naslovom »Where is Your Dreamland?« oz. »Kje je tvoja sanjska dežela?« povezal cirkusa željne posameznike in posameznice iz Španije, Italije, Nemčije in Slovenije.

Šotore smo postavili na Mačjem hribu, hribu nekje nad Koprom, od koder se odpira prelep razgled na dolino vzhajajočega sonca in skritih oslov, ki so nam nekajkrat na dan zarigali v pozdrav. Prostor smo si delili z ekipo Mačjega hriba, ki je skrbela za naše trebuhe in infrastrukturo, ter s taborom orkestra Etnohisteria, ki je bil sestavljen iz glasbenikov z različnih koncev sveta, gledališke skupine komedije del'arte ter delavnice velikih marionet.

Udeleženci izmenjave smo prišli iz različnih cirkuških ozadij in z različnim cirkuškim ter performativnim predznanjem. Vsak dan smo se po zajtrku zbrali in začeli dan s skupinskim ogrevanjem. Sledile so vaje ter igre s področij fizičnega in uličnega gledališča, socialnega cirkusa, kontaktnega plesa, skupinskega povezovanja, družbene inkluzije in drugih področij, predlaganih s strani kogar koli izmed udeležencev in udeleženk.

Cirkuški prostor je bil odprt in je tako spodbujal kreativnost, improvizacijo, samoorganizacijo ter refleksijo na dogajanje okoli nas. Program ni bil predlagan le s strani organizatorjev, temveč je v obliki »open spacea« (odprtega prostora) nagovarjal k aktivni participaciji in deljenju veščin preko vodenja skupinskih delavnic, kjer smo izmenjevali in se učili cirkuških veščin ter drugih sorodnih disciplin. Skupaj z Etnohisteria orkestrom smo potovali v Koper in z njimi nastopali, kot živa scenografija smo bili del festivala MiniEtnoHisteria v vasi Labor in tako nadaljevali tudi na festivalu Plavajoči grad na gradu Snežnik. Izhajali smo iz tega, kar je bilo okrog nas, in uporabljali in vpletali cirkuške veščine glede na dani trenutek in prostor. Tako so nastali potujoči orkester, ki je igral na balone, zasedanje štirih starih ljudi, ki se prerekajo za glaž vina, dialog med metlo in grabljami, ki se zgodi, ko je treba pospraviti seno, in še bi lahko naštevali.

foto: Matteo Spiazzi

foto: Kristina Debenjak

Kar je zaznamovalo vzdušje izmenjave, je bil preplet vseh ljudi, melodij in okusov, ki so hkrati živeli na Mačjem hribu. Budilke iz mobilnih telefonov so zamenjali inštrumenti, ki so se z glasbeniki sprehodili med šotore, in glasbo iz zvočnikov so zamenjala ljudska večglasja, ki jih je vabil zbor poleg nas. Vse skupaj bi pravzaprav lahko prikazali z eno veliko kuharsko metaforo. V zraku je bilo čutiti nekakšno brbotanje in ob različnih priložnostih smo vse skupaj zmešali in postavili na veliko bogato obloženo mizo.

»Kje je tvoja sanjska dežela?«

Mnogi so že poskušali razložiti, zakaj sanjamo. Nekateri so se tega lotili po laboratorijsko in katodno, drugi so dolga leta ljudi preučevali preko klepetanj, tretji so poskušali sanje razumeti do te mere, da bi jih lahko nadzorovali. A še vedno sanje ostajajo nekaj magičnega, nekaj, kar se lahko pripoveduje kot zgodbo, in nekatere izmed njih nam ostanejo v spominu za vedno. Predvsem pa je ta dežela napolnjena z ljudmi, kajti če ljudi bi ne bilo, bi to bila pustinja.

Adriana Vučkovič in Eva Zibler

Projekt *Where is Your Dreamland?* je financiran s strani Evropske komisije. Vsebina objave odraža izključno stališča avtorja. Nacionalna agencija ter Evropska komisija nista odgovorni za kakršno koli uporabo informacij, ki jih objava vsebuje.

foto: osebni arhiv

Sol in Koper:

OBLIVION

biba.koper@gmail.com

Svet, v katerem živimo, postaja vedno bolj tesen, kljub vsej svoji velikosti. Občutek, ko želiš vdihniti zrak in napolniti pljuča, je že dolgo boleč. Vonj svobode omamlja in vsakič, ko se ti zdi, da si jo skoraj že ujel za zadnjo plapolajočo nitko, se ti izmuzne. Natanko veš, kaj te onesposablja, a nimaš moči, da bi kaj dosti spremenil. Je že res, da lahko spreminjaš svoj ožji krog in svoje lastno bivanje, obstoj. Toda kaj pa vsi ostali? Ali je res pomembno samo to, da sem jaz srečna v svojem malem balončku, medtem ko toliko ljudi trpi? Kaj je bolj naivno – misliti, da tako ali tako ne morem kaj dosti, in pač živeti nemoteno naprej ali čutiti za sočloveka, ki mogoče res ni moj sosed, znanec, prijatelj, sorodnik, je pa zagotovo moj sočlovek ... nekdo, ki sobiva na istem planetu in sem nehotе povezana tudi z njim? V svojem življenju menda spoznamo 1000 ljudi. Teh 1000 spozna naslednjih 1000. Torej smo že na milijardi. Je zdaj kaj bolj jasno, koliko življenj se zavedno in nezavedno dotaknemo direktno ali indirektno? Svojo energijo, svoje misli, vso svojo ljubezen in sovraštvo preprosto prenašamo z druženjem. Nato pa vse te komponente potujejo preko naših kontaktov naprej. V grobem smislu smo vsi povezani med seboj in se nikakor ne moremo ločiti. Nič ni črno-belo. Sivina in vse njene verzije pa so tako zelo razpršene, da je pojasnitev ali kompletno dojemanje za naš um včasih pač preveč.

Nikakor ne morem ostati hladna ali celo neodzivna, ko denimo berem in gledam, kaj se dogaja po svetu. Aung San Su Či, dobitnica Nobelove nagrade za mir, se je v zadnjih mesecih izkazala za največjo prevarantko in zastavonošo pri ignoriranju genocida celotnega ljudstva v Mjanmaru. Tako zelo opevana miroljubnost in pacifizem pripadnikov Budizma sta marsikoga šokirala ob spoznanju, da so ravno oni tisti, ki ubijajo. Burma je nekje tam daleč. Le zakaj bi nam bilo mar? Ko je pricurljala novica o načrtu ZDA, da v petih letih z lažmi dosežejo vojno v sedmih državah, so se ljudje posmehljivo zdrznili. Danes je ta seznam prav lepa časovnica, ki jasno kaže na to, da je bil to načrt in da ga zelo uspešno tudi izvajajo. Irak, Sirija, Libanon, Libija, Somalija, Sudan in končno Iran. Ameriško vsiljevanje

demokracije in t. i. vojna proti terorizmu sta zgolj izgovor in tolažba za ljudi. Velika večina seveda verjame. Slepo zaupanje je že samo po sebi slepo. Da pa slepo zaupaš politiki, je zgolj višji level nespameti in popolne naivnosti. Seveda pa igra tu vlogo tudi slehernikova želja, na kakšen način želi ta svet nekega dne zapustiti. Prijatelj mi je dejal: »Rad bi zapustil ta svet kot človek.« Ključni stavek. Živeti kot človek in oditi kot človek. Kje je sicer bistvo? Samo bivati, delati, kupovati, žurati, se komolčkati, spregledati trpeče, biti sam svoj otok ... je po domače kr neki. Seveda – vsakomur svoje. V moji »bukvi« je življenje mnogo več kot zgolj jaz, jaz, jaz. Jaz je brez ljudi, ki so srečni in zadovoljni, en tak žalosten jaz. Spregledati, kaj vse se dogaja okoli nas, in biti neodziven na tuje trpljenje prej ali slej pripelje do tega, da bo enako doletelo tudi nas same. Je že res, da si velikokrat potihem zaželim, da bi bila neumna in srečna. Vsega hudega ne bi zaznala. A ta želja traja zgolj toliko, kolikor potrebujem, da jo izgovorim. Nič več. Takoj za tem spoznam, da to pač ni nobena rešitev in da bi bila samo ena izmed kapljic v morju ljudi, ki so zaviti v meglo, iz katere ne vidijo ped pred seboj. Nesigurni koraki jih ne pripeljejo prav daleč. Kolektivno metanje v prepad pa je neproduktivno in voda na mlin vseh tistih, ki se dnevno že stoletje ukvarjajo s tem, da bi na koncu postali popolni sužnjelastniki. Vse nepravice, ki pestijo ljudi, se dogajajo zaradi denarja. Vedno je na koncu verige nekdo, ki je pripravljen na vse, da bi iz vsakega člena izmolzel čimveč. Peti november je eden od dni, ko lahko povzdignete svoj glas. Direktno. In slišno. Million Mask March 2017. Potekal bo v 800 mestih po svetu. Le od nas je odvisno, če bo slovensko mesto na tem seznamu. Le pogledajte, kaj se dogaja z delavskimi pravicami, upokojenci, na področju sociale, svoboščin, in razmislite, ali je vredno končno vstati in zaropotati. Ta slovenska pohlevnost je pa tudi že dolgočasna ko sto mater. Se vidimo 5. novembra?

Vaša Biba

017
KRALJI
ULICE

Vir internet

Opodpiram - JANEZ BURGER

018
KRALJI
ULICE

Kdo si, kaj te v življenju najbolj poganja?

Sem človek, poganja me življenje. Sicer pa sem režiser, tudi profesor filmske režije na AGRFT in Akademiji umetnosti v Novi Gorici.

Prva(e) asociacija(e), ki se ti zbudi(jo) ob besedi brezdomstvo, brezdomen.

Najprej pomislim na to, da obstaja človek v stiski, ki mu je treba pomagati. Vsak človek verjetno pomisli na to.

Kakšen je tvoj intimni odnos do brezdomstva? Kdaj si prvič srečal nekoga, ki ni imel »doma«, ali pa vsaj pomislil na to, kdo so pravzaprav brezdomni ljudje?

Brezdomci so vedno obstajali. Sam sem se prvič srečal z njimi, ko sem prišel študirat v Ljubljano. V Železnikih, kjer sem živel prej, ni bilo tega, v manjših okoljih ljudje pač bolj skrbijo drug za drugega. Neposredno pa sem se z brezdomci srečal leta 1997/98, ko sem snemal dokumentarec o Cukrarni. Zadnja leta pred blokom v Savskem naselju, kjer živim, opažam, kako ljudje v stiski, ne nujno brezdomci, brskajo po smetnjakih. To je vsakdanja praksa! Da živijo v tvoji državi brezdomci, me asociira na to, da živim v državi, v kateri si ne bi želel živeti. V relativno bogati državi v 21. stol. bi morala biti dogma, da imajo vsi zagotovljeno hrano in streho nad glavo. Od tu gradiš državo, to je osnova skupnosti. Pred dvema letoma je bila v parlamentu aktualna razprava o 45.000 lačnih otrocih v OŠ, ki jim starši ne morejo privoščiti malice. Ali je fer, da jim zagotovijo kosilo glede na tiste, ki si to lahko privoščijo?! Kaj tukaj komu ni jasno?! Če so otroci in (verjetno tudi) njihovi starši lačni, jih je treba nahraniti. O tem se ne razpravlja.

Kakšen se ti zdi odnos do brezdomnih v slovenski družbi in družbi na splošno?

Obstajata dve ravni; prva je slovenska družba, ki je v osnovi solidarna. Pomagamo si, ko je to potrebno, na pomoč priskočimo tudi ljudem v stiski drugod, denimo ob poplavih v Bosni, pomoč beguncem ... Ljudje smo pripravljeni pomagati. Z ravni slovenske

foto: osebni arhiv

države pa je situacija drugačna. Obstaja diskrepanca med družbo in politiko.

Družbeni signali se na politični ravni ne prenašajo v konkretne ukrepe. Pri tem naša država ni nobena izjema, podobno je tudi po svetu. Oblast je odtujena od ljudi, ki jim vlada. To se kaže na vseh področjih; v kulturi, zdravstvu, socialni, šolstvu ... To sporočilo bi moralo biti na volitvah zelo močno. Zato je treba brati politične programe strank. Če v programih ni politik, ki so družbeno potrebne, se teh strank pač ne voli. Voliti je treba zgolj tiste, ki imajo kaj ponuditi, in jih po tem držati za besedo.

Imaš kakšnega stalnega prodajalca, prodajalko (če seveda kupuješ časopis)?

Časopis včasih kupim, a ga ne vzamem.

Nimam časa brati, preberem ga redko.

Kaj meniš o samem projektu Kralji ulice?

Mislim, da je super. Ko sem še študiral, sem prodajal Mladino in na ta način nisem bil odvisen od staršev. Na to sem bil ponosen. Kar velja tudi za vaše prodajalce. Ohranijo svoj ponos, saj delajo in ostajajo aktivni.

Kakšen je tvoj komentar na situacijo tukaj in zdaj?

Menim, da bi morala biti prisotna močna oblast ljudi, ki bi jasno sporočali tistim na vrhu, kaj želijo. Potrebni sta močna angažiranost in osveščenost. Sicer ljudje

postanejo ovce, s katerimi se z lahkoto manipulira. Seveda pa se morajo ljudje sami potruditi za lastno angažiranost. Nihče ne bo naredil tega namesto njih. Oblasti nedvomno ustrezajo ljudje v poziciji neosveščenosti, saj je na ta način lažje vladati. To se jasno vidi v šolstvu. Ne vzgajajo se kritično misleči ljudje, ampak prestrašeni aparatčiki.

Kako se spopadaš s tovrstno realnostjo (ventili)?

Delam. Čim več. Preko medija, s katerim se ukvarjam, z družbeno angažiranimi filmi opozarjam na stanje družbe in ga skušam reflektirati. Država v kulturo na splošno (pre)malo vlaga, ker ta daje feedback o stanju v družbi. Zato ga skuša utišati. Menim, da bi moral moder vodja strmeti za ravno nasprotnim; moral bi več vlagati v kulturo, zlasti neinstitucionalno, saj bi na ta način imel vpogled v družbeno klimo in s tem lahko spreminjal stvari na bolje. Zadnja leta je stanje na tem področju porazno, izven institucij je v kulturi praktično nemogoče preživeti.

Moto?

Preprosto krščansko načelo: Ne delaj drugemu tistega, kar ne bi želel, da drugi naredi tebi.

Intervju pripravila MG

ZA KAJ GRE PRI ČLOVEKOVIH PRAVICAH?

(RAZMIŠLJANJE V NADALJEVANJIH, 2. DEL)

Demokracija in ustavna demokracija

Vsaj uradno živimo v demokraciji – obliki političnega sistema, kjer ima oblast ljudstvo, kot to zatrjuje 3. člen naše ustave. Vendar pa ustava omejuje tako oblast izvoljene manjšine (politikov) nad večino kot tudi oblast večine (na primer volivcev) nad manjšinami. Ne moremo na primer z referendumom prosto odločati o tem, ali bomo neko manjšino (nacionalno, versko, kulturno ali katero drugo) oziroma njene člane prikrajšali za določene pravice (jih diskriminirali) ali celo uzakonili nasilje nad njimi. Politični in pravni sistem, ki imata svoj temelj v ustavi, pomenita varovalni mehanizem pred spremenljivostjo, čustvenostjo, nepremišljenostjo, nevednostjo ali moralno kratkovidnostjo, lahko tudi sprijenostjo večinske volje. Temeljna pravila, načela in vrednote morajo biti racionalno prepričljivi, moralno utemeljeni in usmerjeni k človečnosti. (Povzeto po članku dr. Andraža Terška »Suverenost, ljudstvo in človekove pravice«, objavljenem v Revusu, (spletni) reviji za ustavno teorijo in filozofijo prava.) Še to – ko smo že pri demokraciji: »naravna sovražnika« –komunizem in katolicizem – imata eno veliko podobnost: duh demokratičnosti jima je povsem tuj. Oba imata močne totalitarne težnje in oba prilagajata svoj zunanji videz neizbežnim spremembam, ki jih prinaša čas. Tako smo dobili Stranko demokratične prenove na eni in Cerkev kot institucijo civilne družbe na drugi strani. Ha, ha ...

Slovensko sodstvo nekoč in danes

Slovensko sodstvo v prejšnjem režimu (socializmu oz. komunizmu) je bilo, zlasti v prvih letih po 2. svetovni vojni, »zgleden« primer neprava. Slovenska medvojna vodilna politična aktivistka, feministka in nekaj časa pomembna članica komunistične partije, Angela Vode, v svoji knjigi »Skriti spomin« opisuje grozljive razmere v zaporih po 2. svetovni vojni, dosti hujše od razmer v zaporih pred vojno. Če so se lahko vodilni komunisti v času med obema vojnama v zaporih izobraževali in pisali, njej kot komunistični disidentki (odpadnici) to ni bilo omogočeno. Še potem ko so jo izpustili na »svobodo«, so oblasti zadolžile določene ljudi, da so ji praktično do njene smrti grenili življenje in kršili temeljne pravice (npr. pravico do zaposlitve ali do pokojnine).

Po 2. svetovni vojni so si mnogi zaželeli nepremičnin drugih ljudi in najlažja pot do njih je bila kriva ovadba. Stari lastnik je šel po hitrem postopku v zapor, v stanovanje ali hišo pa se je vselil nekdo drug. Za sodniško službo je bil dolgo pogoj »družbenopolitična« oz. »moralnopolitična primernost«. Tako so se oblasti zlahka otresle tistih, ki so razmišljali z lastno glavo in bi se na funkcijah ravnali po strokovnih merilih in po svoji vesti, ne pa po trenutnih interesih oblasti. Še na začetku 90. let, torej v samostojni Sloveniji, so stare strukture onemogočale, da bi glavne krivice za povojne poboje spravili pred sodišče in jih obsodili. O tem je zanimivo pisal pokojni demokrat dr. Jože Pučnik. Gledano v tej luči govorjenje o potrebi po »lustraciji« (preverjanju in umikanju oseb, ki so v prejšnjem režimu ljudem kršile njihove pravice, iz javnega in političnega življenja) ni bilo povsem brez osnove. Omajano zaupanje v sodstvo je ostalo, tudi zato se še vedno pred sodiščem v Ljubljani redno zbirajo protestniki, za zdaj samo izrazito »desni«. Pozitiven premik v smeri demokracije vidim v tem, da jim zbiranja pred sodiščem in javnega izražanja njihovega mnenja ne preprečujejo.

Velik današnji problem sodstva in »vladavine prava« nasploh pa so sodni zaostanki. Po nekaterih podatkih naj bi bilo (okoli leta 2010)

Leah Artist Mihalic

pred Evropskim sodiščem za človekove pravice še preko 900 odprtih zadev, vloženih proti Republiki Sloveniji! Ne samo da se posamezni sodni postopki predolgo vlečejo, še bolj se vleče samo učinkovito reševanje tega systemskega problema. Vendar: ali je mogoče, da bi imela nekaj pri tem tudi pregovorna slovenska nagnjenost k »tožarjenju«?

»Dvojček« človekovih pravic in človekovih potreb

Po mojem prepričanju so človekove pravice tesno povezane z najpomembnejšimi človekovimi potrebami (telesnimi, duševnimi, socialnimi ...), torej z osnovnimi potrebami vsakega posameznika pa tudi različnih skupnosti in družbe kot celote. Zato človekove pravice nikoli ne bodo prišle iz mode, ker bodo tudi osnovne človekove potrebe vedno prisotne, obenem pa bo vedno navzoča težnja po uresničenju še drugih, »višjih«, značilno človeških potreb, ki jih živalski svet ne pozna.

Oseba, ki ne more v zadostni meri zadovoljiti svojih osnovnih potreb, prej ali slej zaradi tega občuti negativne posledice. Oseba trpi in tudi njeni potenciali se ne morejo razvijati. Pogosto tak človek celo nazaduje. Namerno nastopanje proti človekovim pravicam je nekaj nerazumnega in razdiralnega, nekaj, kar je daleč od vsakega smisla. Včasih je treba vložiti ogromne napore, da se neko stanje na področju človekovih pravic izboljša, drugič spet čisto malo in se že pozna: kot če napolniš gume svojega vozila z zrakom, ki nič ne stane, vožnja pa je potem veliko udobnejša in tudi varnejša. Svoj »boj za človekove pravice« lahko začnemo preprosto z bontonom. Danes je popularen izraz »asertivnost«, ki pomeni, da se znamo postaviti za svoje ali tuje pravice (oz. braniti osebnostne meje) na način, ki drugih ne prestraši ali užali.

Jurij Kunaver

Gostujoči kolumnist:

Matic Munc

UPOR JE NUJNOST

foto: osebni arhiv

Ko mi je Mirjam napisala elektronsko sporočilo, kako je spet prišel čas, da vam napišem nekaj besed, sem tri dni v glavi sestavljal simpatično kolumnico. Pisal bi o tem, kako moramo življenje zajemati z ravno toliko veliko žlico, kolikor lahko požremo. No, potem je šel svet v maloro. Danes zjutraj sem se zbudil in dan, ko so internet preplavili videoposnetki in fotografije krutega policijskega nasilja v Kataloniji. Podivjani uniformiranci so uporabljali gumijevke, solzivec in gumijaste naboje nad navadnimi civilisti, ki so želeli zgolj izraziti svojo voljo na voliščih. Padalo je po starejših, po otrocih, po ženskah, po moških, po psih ... Brez razlike so mlatili. Vlada v Madridu je izgubila kompas in cel svet se je vsaj virtualno dvignil. No, v Sloveniji omrežja, nikakor pa ne Predsednik in tudi Vlada s prvim med enakimi ne. Padli so na izpitu boja za univerzalne pravice. In danes sem trdno prepričan, da sta Borut in Miro oba izgubila svoje naslednje volitve. Če jima po tej sramoti ne odrečejo podpore tudi najbolj zvesti, res ne razumem več ničesar.

Torej, slovensko vodstvo je pokakano čakalo na ukaze iz Bruslja, ljudstvo pa je delilo grozote iz Barcelone in drugih krajev, zahtevalo od svojega vodstva odgovore. Vendar jih ni dočakalo. Bili so tiho. No, mi nismo bili tiho. Cel dan smo nekaj kvačkali in se bunili, dokler se ni iz tega izoblikovala ideja, da se dobimo pred ambasado Kraljevine Španije na miren nedeljski sprehod. Ko je o tem spraševal kolega, novinar Jure Brankovič, so ga doma obiskali modri angeli. Torej je tudi Slovenija lahko policijska država, kjer se oblast boji za svoje stolčke, kjer se boji ljudi. Pa vendar je popoldne minilo mirno. V Trnovem smo se srečali posamezniki najbolj različnih političnih prepričanj. Nekaj levičarjev, nekaj zmernih desničarjev, nekaj liberalov, nekaj piratov. Nenavadno, vendar je upor proti španski diktaturi, ki ne dovoli pravice do samoodločbe, združil na videz nezdržljivo. V mirnem sprehodu in ob korektnem vedenju Policije smo za nekaj ur lahko spoznali, kako bi lahko celo čisto normalno sobivali. Velika krivica, storjena katalonskemu ljudstvu, je bila večja od ideoloških razlik. Razmišljam dalje.

Zgodovinsko gledano je bila Španija ena večjih kolonizatorskih držav, zavojevala je cele dežele, zaslužnija narode, grabila bogastvo, kraljevala na morju in bila sploh in oh ena prvih na svetu. Tega že dolgo ne more več trditi, očitno pa je v glavah napihnjenih oblastnikov ostal črv tega grandomanstva, ki ne pomišlja dvakrat, kadar je po njihovo treba uporabiti grobo silo. Celo nad svojimi ljudmi. Zaradi njihovega nezaslišanega vedenja je Kraljevina Španija kot enotna država postala preteklost 1. oktobra letos. Ne glede na to, kaj se bo v resnici zgodilo, so politiki v Madridu zapravili vso kredibilnost in vtis civiliziranosti. Ostali so isti barbari, ki kradejo zlato, ugrabljajo ženske in pobijajo moške. Vse tole berete tedne po dogodkih in seveda že veste tisto, česar sam ne vem v tem trenutku, ko zvečer zbiram vtise nekega dneva. Ali se bo Katalonija res odcepila ali ne, pravzaprav niti ni tako pomembno za nas. Pomembno je, da vemo, kako je univerzalni upor bistveni element odnosa do Oblasti. In to velja tako v Sloveniji, na Škotskem, v Belgiji, na Hrvaškem ali konec koncev v Španiji.

Upor je nujnost. Upor je nujnost, ker je vse skupaj precej enostavno. Na eni strani stojijo predstavniki Sistema, ki so se zagrebli na vrh vzvodov odločanja, do virov razdeljevanja denarja in vpliva nad Ljudmi. Na drugi strani so ravno ti Ljudje. Prvih je malo, vendar imajo večjo koncentracijo sredstev, in drugih nas je veliko več, ali naj kar zapišem 99 %? Upor zato nima ideološkega predznaka, ker smo v tej velikanski skupini praktično vsi. Zelo dvomim, da bralci Kraljev osebno poznate več kot tri predstavnike Sistema, ki se kopljejo v bogastvu in uživajo svojo moč. Mogoče ste na kakšni pasji procesiji naleteli in celo govorili s katerim od njih, ki si je po pogovoru z vami temeljito umil roke z milom in se vrnil v svoj grad. Ne, mi se gibljemo med sebi zelo podobnimi. Revščina je naša skupna skrb, včasih eni pogledamo z noskom malo bolj iz gladine, da imamo za falafel, čike in kavo, in drugič kdo med nami potone, na srečo ne za vedno. Mi smo bolj ali manj reveži. In mi smo se dolžni upirati Sistemu. Naša drugače očitna razdvojenost na leve, desne, kodrslajsaste in pikčaste dela uslugo Sistemu. Tako smo mi prijetno sperti, ko se kregamo okoli oslove sence. Za trenutek nas je jeza nad ravnanjem fašističnih sil Oblasti v Španiji združila. Mogoče smo pomislili, da bomo lahko mi naslednji. Da, tudi v naši lepi Sloveniji, kjer Oblasti ni vseč, če imajo Ljudje svoja mnenja in jih celo izražajo javno in glasno. Radi imajo 80 % pasivnih in zgolj 20 % ovčic, ki se jih da naučiti, da blejajo vedno po taktu Sistema. Smo se naučili to lekcijo? Upam.

Sprašujete, kako se lahko uprem, ko sem pa tako majhen, šibek in nepomemben. Ne vem, ne sprašujte mene, grem svojo pot in ne me kopirati. Najdite svojo pot, razmišljajte, povežite se in ostanite skeptični do vsega, kar vam ponuja Sistem kot najbolj sladko. Tako stoji samostojni Človek na prepihu, vendar s trezno glavo. Zakaj bi potrebovali velike zgodbe, upor si lahko zgradite na majhni osnovi, zelo osebni, le te pozicije ne zapustite za nobeno ceno. Ni bolj žalostnega pogleda, kot je človek, ki je na poti izgubil iskro življenja, postal zgolj potrošnik in bebec brez stališč. Tega si pa res ne smemo vzeti, no! Lahko nam vzamejo stanovanja, denar, celo gate z riti, vendar nam tistega, kar nosimo v srcu, ne more vzeti nihče, če tega ne pustimo sami.

Prijateljica iz Grčije, zgrožena nad dogodki v Barceloni, je objavila pesem U2 Sunday Bloody Sunday, ki je seveda nastala zaradi precej podobnih dogodkov v Severni Irski, ki so se končali tudi s smrtnimi žrtvami. Ta trenutek vem za 840 ranjenih volivcev v Kataloniji in na srečo ni nihče umrl. Jutri ne bo toliko časa kot danes, ko sem prosto nedeljo preživel ob računalniku in potem še malo na pločniku. Jutri se bom boril za svoj kos kruha s sirom in tisto kavo na način, ki ne bo kazal, da nosim upor v srcu. Jutri bom ovca Sistema. Tako kot že marsikateri dan v letu za naprej in nazaj. Ne znam še drugače, se pa učim. Mogoče mi enkrat uspe, in takrat ne boste več slišali za mene. Umrl bom na malo drugačen način. Čisto zares svoboden.

foto: Aleksander Petric

Tanja San in Anastazia Om?

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN:

ZAPELJALA V NERAZUM.

KADAR KOLI SEM JO SREČALA, MI JE PRAV TO NAREKOVALA.

NAREKOVALA RITEM NASLADE. RAZUMEVANJA. PODROBNOSTI. IN TISTE ČISTE REKE.

TISTE, KI NIKOLI NI BILA SAD BOLEČEGA.

NAREKOVALA VZDIH. HREPENENJE. IN LUPLENJE PLASTI ZA PLASTJO.

NAREKOVALA ALPHA POLOŽAJ SAMO ZATO, DA BI SE LAHKO POTOPILA VANJ.

NAREKOVALA VSE TISTE POLNE STAVKE, KI SO NAJU DELALI POLNE.

POSTALI SVA POLNI POVEDI.

POLNI VZEMA.

POSTALI SVA NERAZUM.

foto: Sandra Požun

ANASTAZIA OM:

PO CESTI DOLGI SLEPEGA POSLUŠANJA IN (M)UČENJA POLOŽENEGA ZAPELJALA SEM V NERAZUM.

VENOMER SEM TE SREČEVALA, KOT NASTAVLJENA SI TAM STALA.

KOT PO NAREKU PADALI SVA V RITEM NASLADE, ENKRAT IN ŠE IN ŠE IN ŠEŠEŠE.

KOT PO NAREKU JEBALI SVA SE Z RAZUMEVANJEM PODROBNOSTI. NI NAMA USPELO.

BEŽALI SVA V ČISTO REKO, TISTO REKO, KI NIKOLI NI BILA SAD BOLESTI.

ENOSTAVNO PAČ TEČE.

KOT PO NAREKU VZDIHOVALI SVA HREPENENJA IN LUPILI PLASTI DO GLOBIN.

KOT PO NAREKU POTOPILI SVA SE V KAO NEKI ALPHA POLOŽAJ.

KOT PO NAREKU VZDIHOVALI SVA STAVKE KAO POLNE IN POČUTILI SVA SE IZJEMNO.

POSTALI SVA POLNI POVEDI, KOT DA SVA NA LUNO POLETALI IN SE VRNILI NAZAJ.

KAR ZANIMIVO, USPELO NAM JE SAMO ENKRAT IN NIKOLI VEČ V 50. LETIH PONOVLILI.

NIKOLI SE NISVA VPRAŠALI, ZAKAJ PONAVLJAVA, DA SMO BILI NA LUNI IN DA ZEMLJA JE OKROGLA!

NIKOLI SE NISVA VPRAŠALI, ČE SO SATELITI RES TAKO DALEČ ZGORAJ, ZAKAJ JIH VIDIVA?

SO ZEMLJEVIDI NARISANI PRAVILNO?

ŠE V LJUBLJENJU SVA POSTALI TISTO, KAR NAMA SERVIRAJO.

IN MEDVE JEMLJEVA PRAZNO ZNANJE S POLNO ŽLICO VZEMA V NERAZUM.

REŠUJE NAJU ČISTA REKA, KI PAČ TEČE.

Kraljevi recenzor:

KVADRAT (THE SQUARE), KINODVOR

Film režiserja Rubena Östlunda (sama sem ga prvič spoznala s filmom Višja sila), švedsko-nemško-francoska koprodukcija, odpira vprašanje predsodkov, dvoličnosti, hierarhije in razkola med revnimi in tistimi, ki se kopljejo v denarju in se (samo) na videz zavzemajo za boljši svet, so altruistično naravnani in okoljsko osveščeni. Ko pa naj bi se njihov boj za dobro udeležili v vsakdanjem življenju, pokažejo svoje prave barve. Režiser se satirično poigrava tudi s t. i. sodobno umetnostjo in performansi, ki so včasih sami sebi namen.

In zaplet? Christian, razvezani oče dveh hčerk, sicer čislani kustos v muzeju sodobne umetnosti, postane žrtev kraje. Neznani tat mu odtuji denarnico, telefon in manšetne gumbce. Sodelavec s pomočjo GPS-a v ukradenem telefonu ugotovi lokacijo, na kateri se tat nahaja, in skupaj z njim se na lastno pest lotita akcije. Na vse prebivalce bloka naslovita pismo, v katerem terjata vračilo ukradenih reči. Christian, prav presenetljivo, ukradeno dobi nazaj skoraj nemudoma, s svojo akcijo pa nehote sproži nezaželene stranske učinke. Za krajšo obtožbo namreč vse stanovalce bloka, tudi poba, ki so mu starši zaradi domnevne tatvine prepovedali trenirati nogomet. Deček je vztrajen in zahteva opravičilo, predvsem pojasnilo staršem, Christian pa ... (žal) pokaže vso zverinskost, ki jo premore »civiliziran, dobro situiran posameznik«. Dečka brutalno porine po stopnicah v prisotnosti obeh hčera (vzgojni moment!),

foto: arhiv Kinodvora

skratka ne prevzame nobene odgovornosti. Šele kasneje dojamemo, da je zadevo treba popraviti, s hčerkama se napotijo na obisk, izkaže pa se, da deček z družino več ne stanuje na tem naslovu. Določenih stvari pač ni moč nikoli popraviti, zato ravnajmo družbeno odgovorno, tako se glasi sporočilo filma. Gostujoča razstava, imenovana Kvadrat, ki jo Christian odpre, sloni na podobni ideji: Kvadrat je območje zaupanja, v katerem naj bi vsak posameznik imel tako svoje pravice kot tudi odgovornosti, in ta kvadrat se nahaja pred muzejem, simbolično in simultano pa se kaže skozi protagonistove individualne življenjske okoliščine.

MG

PASJA PROCESIJA, PREMIERA, SMG

Pravljice Svetlane Makarovič segajo že v obdobje prvega spomina, ki ga lahko priključim, ob njih sem odrasčala in jim rada prisluhnem še zdaj, saj vsebujejo močno moralno (ter s tem vzgojno) noto pa tudi iskrivost, radoživost, humor in inteligenco (avtorice). So predvsem življenjske. Dojemati jih je moč večplastno, ravno zato so primerne ne le za otroke, temveč tudi za starše, stare starše in vse tiste vmes. Na premieri sem se znašla obdana z nadobudnimi malčki, vsi smo približno uro napeto spremljali dogajanje. (Tokrat) 4-članski igralski ansambel SMG-ja je skupaj s šestimi gostujočimi glasbeniki ustvaril domiselno in (tudi domiselno tehnično podprto) glasbeno-plesno predstavo. Zgodba govori o radovednem kakaduju, ki v družbi eksotičnih živali zbeži od doma odkrivat svet in po naključju zatava v Slovenijo (včasih Zlovenijo), pri tem pa naleti na odpor avtohtonih prebivalcev, pardon, živali (krav, psa, ovc in nad vsemi – mačke), ki se prišlekov in s tem drugačnosti bojijo, gojijo do njih predsodke in zato postavijo ograjo. Konča se sicer srečno (kot – skoraj – vsaka pravljica), saj kakadu reši kokoš pred lisico, bistroumna mačka pa živali

foto: Uroš Abram

nagovori, da podrejo ograjo. Tak razplet v realnosti sicer ni nujen, še manj tipičen, je pa seveda zaželen. Protagonisti Pasje procesije (živali) se tekom dogajanja predstavijo s svojimi posebnostmi in razpoznavnimi značilnostmi in predstavljajo pravzaprav ljudi (slinar – simbol ritolizništva, ozkogleda kokoš – med drugim tudi naša država, slonu nič ne pride do živega, čeprav zbolijo, kakadu

pa je pravi pustolovec in idealist), vse to s pomočjo uglasbenih pesmi, ki prečešajo cel spekter glasbenih stilov (od bluesa in polke do turških ritmov in rocka), pa tudi s pomočjo plesa. Skratka dovršeno. Poklon avtorici, igralcem, glasbenikom in seveda režiserju Juretu Novaku.

MG

Razmerje med materjo in sinom ali hčerjo (zaščitniški) – Psiho, pojem spolne perversije se je nanašal na homoseksualnost, vprašanje posameznikove identitete, njeno dokazovanje ... Pomembno vlogo pogosto igrajo trupla ali spomin na mrtve. Humor, čeprav neopažen, in umor gresta z roko v roki, filmi temeljijo na razumevanju, razmišljanju, ustvarjanju znotraj objektivne kamere, združevanju vsebine in forme ... Eleganca ženskih kostumov iz predstave, ki so imele tudi moško vlogo in obratno, je sovpadala s temami v filmih. Ptici in Psiho sta v uprizoritvi pri gledalcih najbolj »zažgala«. Da, humor je prevladoval, sploh na koncu, ko so vsi nastopajoči prikazali svojstven prizor iz Psiha. Junaki Hitchcockovih filmov niso nujno takšni, kot so bili. Je lahko kdo med nami?

Najbolj bi za vlogo pohvalila Primoža Bezjaka in vse ženske, ki »niso bile blond«. V gledališkem listu, iz katerega citiram Hitchcockovo izjavo na eni od podelitev nagrad, piše: »Pravijo, da se umor dogodi vsako minuto, zato ne morem več zapravljati vašega časa. Vem, da se hočete lotiti dela. Hvala.« No, na tem mestu bi prišli prav policisti, ki se jih je v resničnem življenju bal, v filmih pa jih je prikazoval kot avtoritativne in slaboumne. Simpatična predstava, a mislim, da -glede na nekatere prizore- kar težka za izvedbo.

Barbara Jozelj

foto: arhiv Slovenskega mladinskega gledališča

»HLAPCI, ZA HLAPCE ROJENI, ZA HLAPCE VZGOJENI, USTVARJENI ZA HLAPČEVANJE!«, PREMIERA HLAPCEV, SNG DRAMA, 22. 9. 2017

Hlapci so s svojim pomenljivim naslovom eno izmed besedil, tragičnih sicer, ki so aktualna še dandanes. Če ne celo aktualna toliko bolj, sploh v slovenski družbi, ki se (žal) ne spreminja na bolje, temveč v nedogled vrti vreteno nazadnjaštva in malomeščanske miselnosti. Izpod Cankarjevega peresa je besedilo prišlo že davnega leta 1909 in jasno analizira duh hlapčevstva in svetobolja, tako rekoč slovenstva nasploh. Učitelj Jerman, napreden, načitan in zavzet posameznik, se mora zlagoma ukloniti spletkam s strani cerkve, sodelavcev in pritiskom celotnega družbenega okolja, ki je prejkone nagnjeno k hlapčevstvu in obračanju po vetru. Obsojen je na poraz, čeprav po drugi strani zmaga z vidika moralnosti. Protagonisti jasno poosebljajo tipe ljudi, značilne za naš prostor;

Komar, pijanec, ki sicer razmišlja liberalno, a se oportunistično prilagaja razmeram, brezhrbtenični nadučitelj, ki je »idealni« zglede za nove generacije »pokornih in uklonljivih«, bogaboječa Jermanova mati, ki na slepo zaupa cerkvi, pridigarški župnik in tipično dvoličen župan. Ter seveda svetla izjema, kovač Kalandar, Jermanov edini zaveznik in podpornik, pokončen posameznik, ki ga Jerman opiše kot: »Ta roka bo kovala svet.« Ko bi ga vsaj ☺.

Imenitna igralska zasedba (Mandič, Šugman, Jovanovič, Zrnec, Emeršič, Dragan, Zemljič, Cerar ...) je ustvarila prepričljivo morečo atmosfero preteklosti in sodobne slovenske družbe, morda celo družbe nasploh.

foto: Peter Uhan

»Hlapčuj pa boš napojen in nasičen,« tako govori župnik in Jerman ob neki drugi priložnosti dodaja: »Gospodar se menja, bič pa ostane in bo ostal na vekomaj, zato ker je hrbet skrivljen biča vajan in željan.«

Le želimo si lahko, da preroške besede ne bodo ostale zacementirane v naših življenjih.

MG

PSIHOMODO POP, CVETLIČARNA, 22. 9. 2017

024
KRALJI
ULICE

Po lanskoletni odpovedi koncerta v mesecu septembru so fantje letos nadoknadili termin in še več! Kljub ne v celoti polni Cvetličarni, v kateri je prevladovala publika srednjih let, je bila atmosfera na višku. Davor Gobac zaščitni znak benda, sicer pa vokal, je povedal, da je v Cvetličarni s svojim bendom nastopil že vsaj desetkrat, v Ljubljani pa ... se ne spomni več kolikokrat. Po 35-letnem stažu je pač težko pomniti vse koncerte, še sploh če gre za sex & drugs & rock'n'roll (no, punk rock), ki sicer pogosto (tako se mi zdi) meji na pop. Davor je vsekakor gobčen in duhovit, že zato čas na koncertu običajno kar leti. Seveda pa leti tudi zaradi glasbe. Ko je napovedal komad *Ja volim samo sebe*, je namignil, da ta govori o znamenitem hrvaškem humanistu (njem torej), in naročil, naj publika ugane, za kateri komad pravzaprav gre. No, meni je bilo takoj jasno. Začeli so sicer s *Kad sam imao šesnaest* s prvega albuma Godina zmaja, saj se vselej radi vračamo v preteklost, pa tudi Ramono, z naslednjega albuma Sexi magazin so nam servirali naslovni komad v stilu *život nije bajka, život nije film ... njezin život je sexi magazin*. Ko bi bilo življenje res samo to ☺. No, sledili so tudi *Osjećam se haj*, pa saj smo se vsi, čeprav vsak iz svojih razlogov, zagotovo ne le zato, ker je *mozag baj, baj*, kot je slišati v refrenu, pa *Nema nje* in *Nebo*. Publika se je najbolj razživela ob *Fridi* (koja je čekala do pukne mrak), eni njihovih najbolj znanih uspešnic, slišali pa smo

foto: MG

jo lahko v dveh različnih izvedbah, drugo med bis repertoarjem, saj se kar nismo mogli posloviti. »*Ja nikad nisam bio normalan*« je vreden razmisleka s filozofskega stališča. Ali trditev lahko posplošimo na vso populacijo ali le na izstopajoče posameznike? Kaj sploh je

definicija normalnosti? Repertoar je zajel še mnoge druge naslove, tako da je približno dveurni šov dodobra razvnel prisotne. Sicer pa se bomo kmalu spet srečali, tako se je glasil sklep

MG

ZASVOJENI NOVEMBER

Tu je november. Mesec preprečevanja zasvojenosti – tako piše na spletni strani NIJZ-ja. In ker je to moje delovno področje, čutim, da bi napisala nekaj o tem. Pravzaprav to težko naredim tako, da bi povedala nekaj novega ali kar bi se lepše slišalo. Zato naj bo to moj uvodni govor s prireditve ob letošnji 25. obletnici obstoja in delovanja Društva za pomoč odvisnikom in njihovim družinam SVIT Koper.

»Zadnjih nekaj dni poudarjam, kako hrabri so bili svojci toliko let nazaj, ko so se zbrali in ustanovili društvo, kot odgovor na zaznano stanje, ker so pri svojih otrocih prepoznali uporabo prepovedanih drog, ko so zaradi svoje lastne stiske poskusili odpreti vrata področju, ki je zahtevno in občutljivo. Ni bilo lahko in vendar se v nekem trenutku zdi, da je bilo v tistem obdobju, kljub vsesplošnem nepoznavanju in nesprejemanju, vse lažje, kot je danes.

Nepoznavanja naj že dolgo ne bi bilo več, nesprejemanja pa ...

Že nekaj časa ugotavljam, kaj je pravzaprav narobe in kaj se dogaja, da ljudje tako sovražijo zasvojene od prepovedanih drog. Jasno je, da smo si ljudje različni in da je ravno v različnosti tisti potencial, ki nas povezuje, medsebojno dopolnjuje in vendar dovoljuje svobodo posameznika, ki bogati družbo.

V Društvu za pomoč odvisnikom in njihovim družinam SVIT Koper delam že od leta 2010, vendar toliko odkrite nestrpnosti in predsodkov do populacije uporabnikov prepovedanih drog kot v letošnjem letu še nisem zasledila.

Seveda med to populacijo obstaja določen odstotek ljudi, ki so zahtevni, nepredvidljivi, naporni, nesramni, napadalni – predvsem besedno –, pa vendar je večina ljudi, ki sodijo v skupino uporabnikov prepovedanih drog, popolnoma v redu, spoštljivih, hvaležnih, miroljubnih, pravzaprav so v večini čisto povprečni ljudje. Zakaj torej celotno skupino sodimo po tistih

nekaj nestrpnih pobalinih? Obnašamo se, kot bi take ljudi ne srečevali povsod drugje ... Obnašamo se, kot da nam ni mar za posameznika, za sočloveka. Živimo po nekem kalupu, za katerega so in smo se v nekem trenutku odločili, da je to tisto, kar je za splošno populacijo sprejemljivo. Skupek nekaj pravil, ki bi morala odgovarjati vsem in katerih bi se morali v glavnem vsi držati. Pa po vsej verjetnosti ne drži že to, da so ta pravila za vse sprejemljiva. Tisti, ki menijo, da kršenje pravil ni v redu, na tak ali drugačen način kaznujejo ljudi okoli sebe, predvsem s tem, da vse, kar je povezano z odvisnostjo ali zasvojenostjo, v prvi vrsti negirajo, sami pa zaradi tega niso prav nič bolj srečni niti ne zadovoljni. Ne pravim, da so ljudje na drogah zadovoljni ali srečni, za zadovoljstvo je treba kaj več kot jemanje droge, pravzaprav so tudi te osebe zelo nesrečne in povrh vsega še kaznovane za nesrečo vseh ostalih povprečnežev, ki niso na drogah, ali tistih, ki ne priznajo, da so na drogah. Žrtvena jagnjeta? Ne vem, vsekakor sem mnenja, da bi za to, da bi bili bolj zadovoljni, morali početi nekaj drugega, saj nas niti uporaba drog niti iskanje napak pri drugih ne bosta osrečila, kakor tudi ne kaznovanje tistih, ki niso in ne živijo po predpisanih standardih in normativih ali ki od tega tako ali drugače odstopajo. Osebo menim, da predsodki do ljudi, ki ne živijo po merilih nekoga drugega, in stigmatizacija le-teh ne morejo biti rešitev. Naučiti se moramo sobivati med seboj, ne glede na to, kakšni smo. Vsak človek potrebuje sočloveka, sam ne more nič in sam ni nič. Če bomo stopili skupaj in sodelovali, prepoznali svoj del

in se dogovarjali za boljši jutri, bomo hitro ugotovili, da je sodelovanje pomembno in nujno ter predvsem, da je mogoče. Zato ker vsak od nas prispeva svoj kamenček k mozaiku, ki ima svoj pomen, in ker vemo, da ne glede na to, s katerega zornega kota gledamo na odvisnost ali zasvojenost, moramo vsakega posameznika vedno videti kot človeka. Zavedati se moramo, da smo, ne glede na to, na katerem področju, ki je povezano z zasvojenostjo, delamo, na koncu vsi na isti strani, in to na strani zdravja in socialne varnosti vsakega posameznika in družbe kot celote. Hvala vsem, ki ste se kadar koli v našem društvu ukvarjali z uporabniki prepovedanih drog, kot prostovoljci, kot javni delavci ali zaposleni, kot zunanji sodelavci, svojci, prijatelji, in ki ste v njih videli predvsem ljudi. Človeka, ki je v stiski, ki potrebuje pomoč in podporo mnogo bolj kakor obsojanje in omalovaževanje. Nevladne organizacije običajno zapolnjevemo potrebe družbe tam, kjer gospodarstvo in javni sektor odpove ali ne izkažeta podpore. Naše društvo deluje na področju socialnega varstva. Torej smo pomemben člen v naši družbi, vsaj morali bi biti. Zato naj zaključim s citatom, ki ga bom iztrgala iz konteksta, pa vendar, Lovro Kastelic je napisal v nekem prispevku: '[P]ozabljam pa, da je veriga močna toliko, kolikor je močan njen najšibkejši člen. Močna veriga namreč deluje kot celota: elita in raja bi morali živeti v sožitju in ne odtujenosti.' Še vedno imamo priložnost, da se potrudimo delovati kot celota.«

Žanin

foto: Žanin Čopi

025
KRALJI
ULICE

foto: osebni arhiv

Izza rešetk:

Gostujoča kolumnistka: Zuzanna G. Kraskova

PROBACIJSKI CILJI V SLOVENSKEH ZAPORIH

Smisel probacije predstavlja resocializacija zaprtih oseb, ki po odsluženju zaporne kazni ostanejo in zaživijo v svojem socialnem/lokalnem okolju, težnja je torej, da tega stika ne le ne izgubijo, ampak da okolje nanje vpliva v smislu primerne socialnega vedenja, se pravi, da nanje okolje vpliva pozitivno, spodbudno, da izvršilec kaznivega dejanja ne izgubi zaposlitve, da krepi odgovornost do družine ter da lokalno okolje nanj na splošno deluje pozitivno motivacijsko in mu vliva zaupanje vase in druge in ga ne spodbuja k novemu kaznivemu dejanju, ki bi pomenilo ponovno prestajanje zaporne kazni. Probacija je v Evropski uniji v večini držav urejena sistemsko, Slovenija pa je bila do nedavno edina država znotraj EU in ena redkih članic držav Sveta Evrope, ki ni imela probacijske službe, kar se je letos tudi pri nas spremenilo. To dejstvo je podkrepljeno s pozitivnimi izkušnjami držav, ki probacijske službe imajo in ki delujejo kot del sistema izvrševanja kazenskih sankcij. Letos je torej tudi pri nas začela na Ministrstvu za pravosodje RS delovati probacijska služba, ki ima poleg priprav strategije razvoja probacijske službe, priprave zakonskih podlag za izvrševanje kazenskih sankcij in ukrepov, ki se izvršuje v skupnosti, ter drugih nalog tudi naslednje naloge: pripravo strategije za razvoj specializiranih programov za obravnavo

storilcev kaznivih dejanj, ki so jim izrečene sankcije in ukrepi, te pa se izvršujejo v skupnosti, ter sodelovanje z izvajalci pri njihovem razvoju itn. Prednost probacije izpostavlja celovitost obravnave storilca od uvedbe predkazenskega postopka, kazenskega postopka, med časom izvajanja kazni kakor tudi po prestani kazni v okviru probacijske službe. Če bodo torej obsojenci do pravnih mere inspirirani z naloženimi nalogami in dolžnostmi s strani probacijske službe in pristojnih institucij, lahko sklepamo, da bo povratništva v prihodnosti dosti manj, da se število zaprtih oseb ne bo zviševalo – lani je, na primer, število dnevno zaprtih oseb preseglo 1500 in je še naprej v porastu –, ampak upadlo, kar predstavlja svojevrsten izziv s stališča spoštovanja človekovih pravic kakor tudi učinkovitega vodenja zavodov za prestajanje kazni zavora (ZPKZ). Morda pa bi bila probacija kot sistemsko vodilo pravičnosti učinkovita tudi na političnem področju, v smislu sovpadanja predvolilnih obljub in dogajanja po volitvah, torej laganje kot psihološko kategorijo bi bilo dobro vpeti v nabor kaznivih dejanj, za katere je treba odgovarjati/se zagovarjati pred zakonom. Potem bi bil politični parket vsekakor bolj gladek, ne pa tak, kot je danes – v smislu; lisici ni prav nič mar, kaj si o njej mislijo kokoši ...

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 306

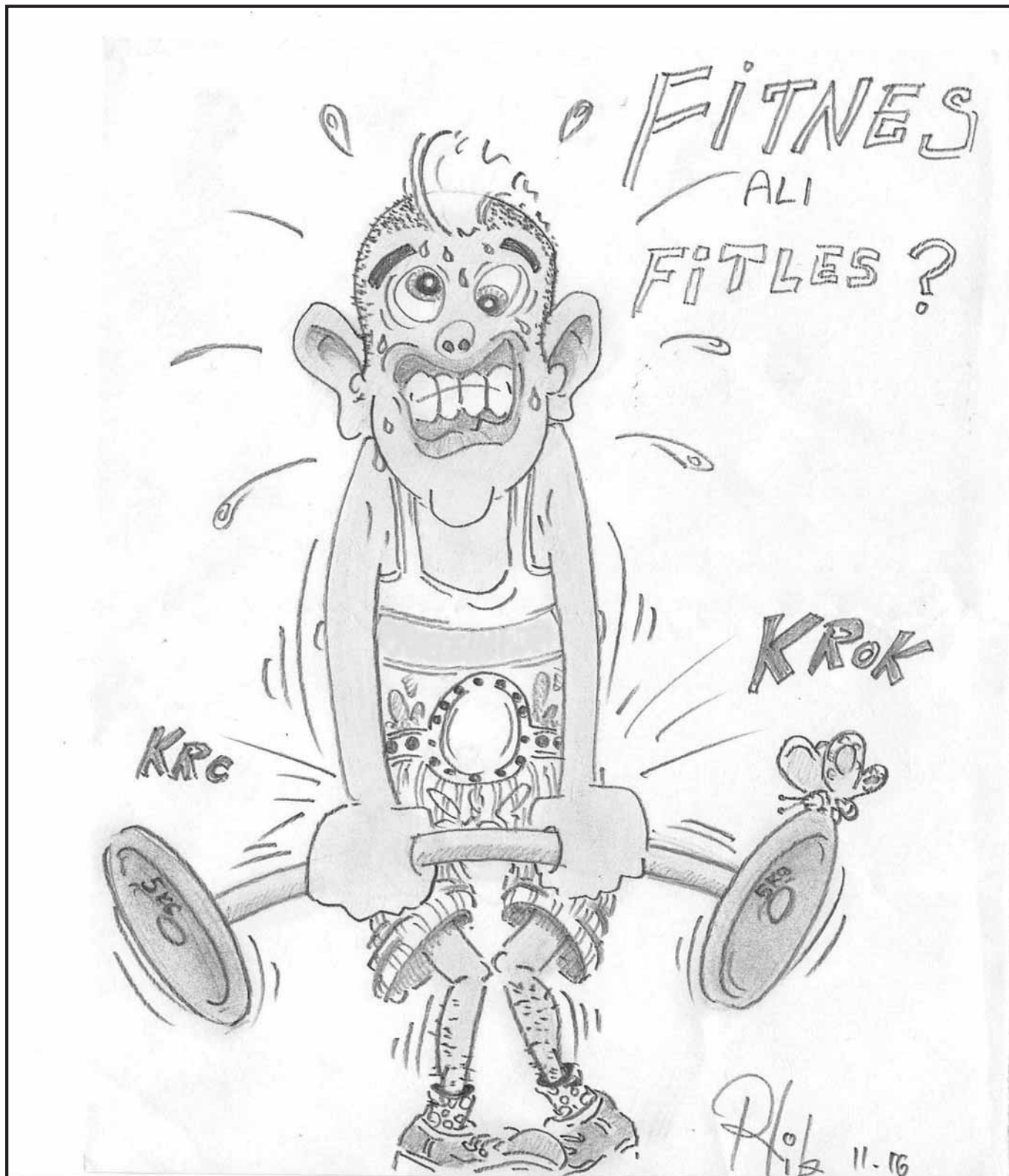
DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRILI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 306. VABLJENI K SODELOVANJU!

06. 06.>> Rada kupim in prebiram vaš časopis. Vem, da vas spodbuja in krepi, vzdržuje vašo kondicijo. Lepo jesen želim, Katja iz Vrhnike

04. 10.>> Najlepša hvala društvu Kralji ulice, še posebej pa Taubiju in Marku za poučno in zanimivo turo, ki nam je Ljubljano pomagala razumeti iz doslej manj znane perspektive. Ljubljansko geografsko društvo

026
KRALJI
ULICE

GIACOMOV FOTO - KOTIČEK, PSIHIATRIČNA USTANOVA V RACCONIGIU

<http://www.giacomodoni.com/persistenze/manicomio-di-racconigi>

Kakšna je barva vandalizma?

Zagotovo črna, vsaj tako mislim sam. Črna kot oglje v požganem hodniku pred mano.

Ustanova v Racconigiju je bila ena največjih v severni Italiji, polna medicinskih pripomočkov, postelj in vztrajnosti človeških bitij. Sam sem v tišini posnel več fotografij zidov, ki so že izgubili barvo, predmetov na mizah, človeških pričevanj.

In potem sem se znašel pred požganim hodnikom.

»Tu so bili vandali, zdaj smo prostor zaščitili, tako da ne morejo več vdreti,« mi je pojasnil čuvaj.

Kopalne kadi

foto: Giacomo Doni

Hodnik

foto: Giacomo Doni

Prizor me je pretresel. Vandalizem ni povzročil le zunanje škode, vandalizem je posegel v zgodovino, izbrisal preteklost.

Med pepelom so bili pogorele človeške zgodbe, jok pacientov, zven korakov.

Ko sem končal s fotografiranjem, sem prepoznal še večjo vrednost fotografije. Ta namreč ustavi čas, približa nekaj, česar ni moč uničiti.

Približa tisto, kar ne bi smelo biti pozabljeno.

Giacomo Doni

Požgan hodnik

foto: Giacomo Doni

Postelja

foto: Giacomo Doni

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave, predavanja

KAJ: Utopija, skupinska razstava
KJE: Mestna galerija Ljubljana, Mestni trg 5, Ljubljana
KDAJ: do 12. 11.

KAJ: Tugomir Šušnik, samostojna razstava
KJE: Mestna galerija Ljubljana, Mestni trg 5, Ljubljana
KDAJ: 30. 11. 2017 - 12. 1. 2018

KAJ: Marko Batista, samostojna razstava
KJE: Kulturni center Tobačna 001, Tobačna ulica 1, Ljubljana
KDAJ: do 24. 11.

KAJ: Odličanje smrti
KJE: Galerija Vžigalica, Trg francoske revolucije 7, Ljubljana
KDAJ: od 1. 11. - 25. 12.

KAJ: Od skice do lutke: Lutkovno gledališče Maribor. Tradicionalna predstavitev slovenskega lutkarstva
KJE: Bežigradska galerija 1, Dunajska 31, Ljubljana
KDAJ: do 9. 11.

KAJ: Tina Konec: Risbe
KJE: Bežigradska galerija 1, Dunajska 31, Ljubljana
KDAJ: od 22. 11. - 22. 12.

KAJ: Ljubljana, mesto s Plečnikovim podpisom, fotografska razstava
KJE: Jakopičevo sprehajališče, park Tivoli, Ljubljana
KDAJ: do 7. 11.

KAJ: Plečnik in voda, razstava
KJE: Plečnikova hiša, Karunova 4-6, Ljubljana
KDAJ: do 7. 1. 2018

KAJ: Varovanje človekovih pravic v Sloveniji – Vlasta Nussdorfer
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje, Ljubljana
KDAJ: 6. 11. ob 18.00

KAJ: Primož Trubar, prvi slovenski Evropejec – mag. Drago Sukič
KJE: Knjižnica Šiška, Trg komandanta Staneta 8, Ljubljana
KDAJ: 22. 11. ob 19.30

Literarni večeri, predstavitev knjig

KAJ: Pesmi štirih. Nastopajo: Katja Brezovar, Rok Bohinc, Tomaž Lapajne Dekleva, Sara Šoukal in glasbenik Andraž Gartner
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje, Ljubljana
KDAJ: 7. 11. ob 18.00

Razno

KAJ: Življenjska popotovanja: Janez Dovč – Mateja Hana Hočevnar
KJE: Knjižnica Jožeta Mazovca, Zaloška cesta 61, Ljubljana
KDAJ: 20. 11. ob 19.00

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov:
urednistvo@kraljiulice.org

OGLASNA DESKA

En, dva tri, vse se že vrti. Ne ne, ni se novo leto ☺ je pa pestra izbira najrazličnejše rabljene robe, ki jo najdete v Posredovalnici rabljenih predmetov. Stara roba, nova raba na Poljanski cesti 14. Lahko nam tudi kaj podarite, če je le še uporabno in primerno za prodajo. Več na www.robaraba.si ali na FB.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek od 15h - 16h v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

V imenu društva Kralji ulice se zahvaljujemo:

- pekarni OSEM
 - slaščičarni ZVEZDA
 - Srednji upravni in administrativni šoli Ljubljana
 - društvu Lajka za donacijo hrane za pse in mačke
 - društvu Sožitje za donacijo sendvičev in jabolk
 - zavodu PIT za donirano hrano za pse
- Se priporočamo za naprej.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihotričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

Izšla je zbirka Novi svet. Preverite pri (vaših) prodajalkah_cih Kraljev ulice.

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnete in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

podpis zavezanca/ke

								METULJ Z ŽIVOPISANIMI KRILI (IMENUJE SE PO RASTLINI, KI SPEČE)	STANJE DREVEŠ ALI GRMOV PO REŽNJI	LJUBOST, CENJE-NOST	OBMORSKO LETOVIŠČE V LIGURIJI (POGODBA)	SLAVNA SKLADBA RIMSKEGA KORSAKOVA (2 BESEDI)	HUDA VIRUSNA BOLEZEN IZ AFRIKE	KRAJ POBOJA POLJSKIH ČASTNIKOV
								MANJŠI ZVIT ŠOP LAS						
								NAPAD JE NAJBOLJŠA						
								GOZDNA RASTLINA BREZ CVETOV						
								NaŠ PRAVNIK (IZ ČRK: LEGYRAL)						
Davor Marovt								PREBIVALEC IZOLE (IZ ČRK: LOJZINA)						
PISNI ZNAK, GRAFIČNO ZNAMENJE, ČRKA	JAJČASTA OKROGLOST	DOLGOLETNI ETIOPSKI CESAR	NAPOR	SNOV, KI DODAJA KISIK	MILIJONSKO MESTO V INDIJI Z UNIVERZO	SESTAVIL JOŽE PETELIN	NaŠ PEVEC (JUAN) PREBIVALKE HRVAŠKEGA ZAGORJA						DELOVNA SKUPNOST	BREZ-VLADJE, NEUREJENOST
GLASBENI IZRAZ ZA ZAPOREDJE TONOV						PRIVRŽENKA FILOZOFIJE IMMANUELA KANTA								
LEPLJENA LESENA PLOŠČA						DANSKI OTOK				BESEDILO	PLAČILO (LJUDSKO)			
						IDENTITETA					NATEČAJ			
SLAVNI RIMSKI ZGODOVINAR							POJAV OB NEVIHTI FINSKO JEZERO							
GLEDALIŠČE ZA MLADE (2 BESEDI)														
BITJE V SHOLASTIKI (IZ ČRK: SEN)				BIBLIJSKI UPORNIK (IZ: TADAN) TOVARNA AVT. SARAJEVO					KMEČKA ZADRUGA		PODOBNA PREDLOGA ON, ONA, ---			
RUSKI NOGOMETNI KLUB (IZ ASTON)					JEZERO NA JUGU TURČIJE (IZ: AVO)				PESNIŠKA ZBIRKA I. MINATTIJA UROŠ NOČ					
KITAJSKO ARHEOL NAJDIŠČE (IZ: SINKA)					ŠTETJE VOLILNIH GLASOV									
URADNO PISNO POTRDILO					ALKALOID V ČAJU					NOČNA PTICA				

Sestavil: Jože Petelin

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, DVD-trojček ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne ugank, ki so: Branka Botič iz Ljubljane, Katja Hvalica iz Vrhnike, Ana Česen iz Naklega, Olga Sonc iz Žirovnice, Ivo Klobučar iz Rakeka, Danijel Ilič iz Kranja, Dejan Ručigaj iz Preserja pri Radomljah in Vojko Poljanšek iz Laz pri Tuhinju.

MIROSLAV IN ARMIN

Rad prodajam Kralje, ker pri tem spoznavam nove ljudi, se z njimi pogovarjam in neredko pademo v globoke debate. Skratka, koristno porabim svoj čas, predvsem pa mi ni dolgčas.